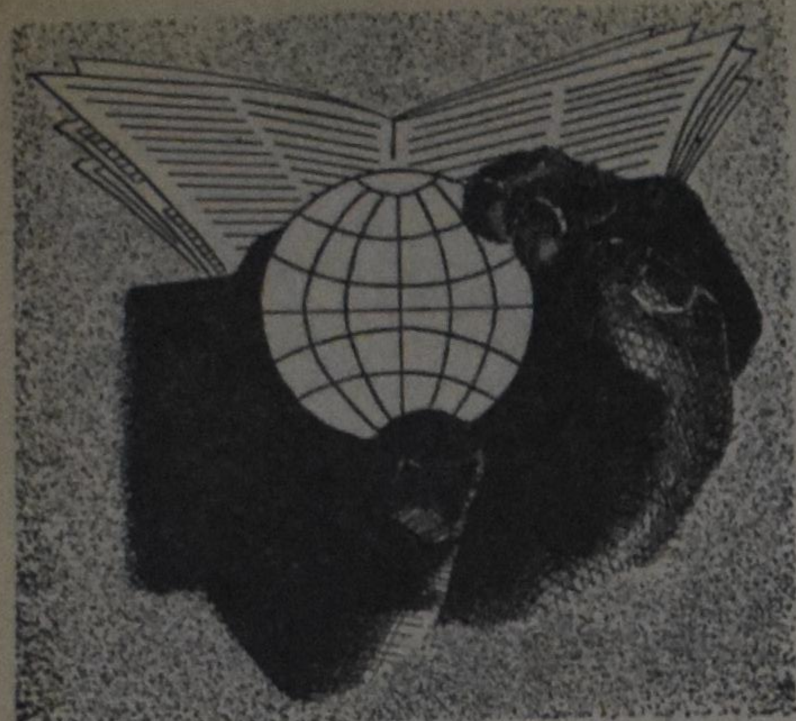
SEPTEMBER 27, 1968 — No. 872 — 24th YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. ● Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

TELESKOOP

Handel bij de Noordpool

Siberië heeft voornamelijk bekendheid gekregen als een koud verbanningsoord van Russische en andere mensen, die in ongenade waren gevallen. De naam alleen al geeft ons een onsympathiek gevoel.

De Japanners zijn echter anders over Siberië gaan denken, evenals de Russen zelf. Het is namelijk gebleken, dat dit koude oord dicht bij de Noordpool een enorme schat in zich bergt aan goud, nikkel, steenkool, diamant, platina, tin, ijzer en timmerhout. Dit zijn vrijwel alle produkten waaraan Japan dringend behoefte heeft en die het thans met hoge vervoerskosten moet importeren.

Nu was Japan al langer op de hoogte van de aanwezigheid van deze begeerlijke grondstoffen, maar de Russen hadden de Japanners steeds op voldoende afstand kunnen houden. Daarin schijnt nu verandering te zijn gekomen.

Rusland is niet afkerig van een "shot in the economic arm" en Japan is meer dan bereid om een bod te doen op de voorraden van Siberië. De eerste transactie is than beëindigd, waarbij een consortium van Japanse banken aan de Russen een lening van $133 miljoen hebben verstrekt over een 5-jarige periode. Bovendien heeft een combinatie van dertien Japanse ondernemingen een contract afgesloten waarbij voor $30 miljoen aan consumptiegoederen wordt verstrekt aan Russische ondernemers, die Siberië willen ontginnen. Daarvoor in de plaats zal Japan een grote hoeveelheid Siberisch hout krijgen voor huizenbouw.

Dit kon wel eens het begin zijn van een grootse handelstransactie in het verre oosten. Rusland heeft al geinformeerd of Japan misschien bereid zou zijn een andere lening van $140 miljoen aan te gaan voor de bouw van een pijpleiding in Siberië en een andere lening voor de ontwikkeling van kopermijnen.

★

Repatriering

Het eiland Bikini heeft bekendheid gekregen door de atoombom explosies, die de Verenigde Staten op of bij dit eiland heeft uitgevoerd. Bikini was daar een geschikte plaats voor. Het lag geïsoleerd, ver van de bewoonde wereld. Maar er woonden mensen en men kon moeilijk een atoombom laten exploderen in de nabijheid van mensen. Daarom kregen de bewoners van Bikini de aanzegging, dat zij moesten emigreren. En dat namen deze mensen, 150 in getal, zonder bezwaren.

Dat was in 1946 en in de ruim twintig jaar, dat hun emigratie heeft geduurd, is hun weg niet op rozen geweest. Inmiddels is hun aantal gegroeid tot 500 mensen, die nu van president Johnson bericht hebben gekregen, dat zij naar hun eiland terug mogen. Sinds 1958 hebben geen atoomexplosies meer plaats gevonden en de nadelige gevolgen van neerslag (radiation) zijn nu wel verdwenen.

De mensen van Bikini zijn godsdienstig. Toen zij de aanzegging kregen om te vertrekken, zei hun leider: "Indien de regering onze huizen nodig heeft ten goede van de mensheid, dan zijn wij bij Gods genade bereid te gaan." Nu zij terug gaan, kan helaas hun leider niet met hen weerkeren. Een paar maanden geleden is hij aan kanker overleden. Daarom gaan ze nu zonder hem, maar zij hebben de vaste wil om opnieuw hun gemeenschap op het eiland op te zetten.

HET SLUITSTUK

1

Het derde deeltje van de CAHIERS VOOR DE GEMEENTE is verschenen. De beide voorafgaande waren geschreven door deskundigen op het terrein van het Oude en Nieuwe Testament, Prof. Koole van Kampen schreef over **Verhaal en feit in het Oude Testament**, en drs. Baarda van Amsterdam over **De Betrouwbaarheid der Evangeliën**. Prof. Hartvelt van Kampen heeft nu vòòr een historisch-dogmatisch sluitstuk gezorgd in zijn **Over Schrift en Inspiratie**. (Kok, Kampen, 1967)

De bedoeling van deze boekjes is duidelijk: het gewone gemeentelid, 'the man in the pew', moet worden voorgelicht over de nieuwe Schriftopvatting die op 't ogenblik gangbaar is in Kampen en Amsterdam. We kunnen het lezen op de omslag: "De doorsnee-kerkmens weet meestal niet meer dan een fragment van een kwestie, wat hij vaak moeilijk kan inpassen in het kader van zijn geloofsopvatting. Wel heeft hij zich gerealiseerd, dat er iets gaande is, maar hij weet niet precies waar het allemaal om gaat. — Er wordt hier niet om de dingen heen gedraaid, maar er wordt precies verteld wat er vandaag in discussie is."

In de beide eerste boekjes van deze serie werd op een voorzichtige wijze de huidige Bijbelcritiek geïntroduceerd aan het Gereformeerd publiek: prof. Koole betwijfelde de historische juistheid van het verhaal in Jozua 6 (de inneming van Jericho) en drs. Baarda aanvaardde de aanwezigheid van legenden in het N. Testament (o.a. de vervloeking van de vijgeboom, Matth. 21:18-22, en de opstanding der doden bij het sterven van Jezus, Matth. 27:52, 53; in het bizonder de onderstellingen van de **vormhistorische methode**, die de vinger tracht te krijgen achter de wijze waarop een Bijbelboek zou kunnen zijn samengesteld, bleken hier hun invloed te oefenen.

Prof. Hartvelt biedt nu in zijn boekje een samenvattend en instemmend sluitstuk op het werk van zijn collega's. Hij is een voorzichtig man, een man met veel begrip en wanneer we in ons land meer dan eens spreken van 'heartfelt feelings', dan zijn deze zeker te vinden bij prof. Hartvelt.

Maar reeds een oppervlakkige lezing van zijn werk doet zien dat hij met vlag en wimpel vaart in het kielzog van zijn voorgangers. Zich beroepend op prof. Koole schrijft hij: "De bijbel vertelt ons dat Jericho op zeer drastische wijze is ten onder gegaan tijdens de intocht van Israel in Kanaän. Opgravingen hebben echter aan het licht gebracht dat de ondergang van Jericho meer dan vijfhonderd jaar vóór de intocht van Israel heeft plaatsgevonden. Toch wordt de val van Jericho beschreven in het beeld van een radicale vernietiging. Uit het verhaal van de bijbel blijkt in elk geval dat er bij Jericho iets gebeurd moet zijn, [illegible] 'harde' feiten van het bodemonderzoek liegen er niet om." (blz. 32)

Prof. Hartvelt schrijft meer dingen van soortgelijke aard, maar bij dit éne punt wil ik in dit artikel toch even stilstaan. Hij is een historicus en een goed historicus is een voorzichtig man; hij weet maar al te goed hoe moeilijk het is — zelfs tot in de geschiedenis van de jongste tijd toe — de 'harde feiten' precies vast te stellen. Hij weet ook uit zijn Bijbel, dat in de tijd van Achab het Jericho-verhaal, zoals dat in Jozua beschreven is, nog algemeen geloofd werd (1 Kon. 16:34); dat Rachab voorkomt in Matth. 1:5 en in Jac. 2:25; en dat de brief aan de Hebreeën verklaart: "Door het geloof zijn de muren van Jericho neergestort, nadat het volk er zeven dagen lang omheen getrokken was. Door het geloof is Rachab, de hoer, niet met de ongehoorzamen omgekomen, daar zij de verspieders met vrede had opgenomen." (Hebr. 11:30, 31) Hij moet dus wel over zeer 'harde feiten' beschikken, om de zowel in het Oude als Nieuwe Testament betuigde feiten te durven weerspreken, al is het dan in het gezelschap van zijn ongetwijfeld deskundige **collega**.

Hoe staat het met deze harde feiten?

Het zou wel zeer wetenschappelijk zijn de resultaten van de opgravingen van de laatste decenniën te willen ontkennen; wat opgegraven is, is zichtbaar voor aller oog, en "liegt er inderdaad niet om."

Maar het is ook uitermate onwetenschappelijk **conclusies**, die op een bepaald moment uit opgravingen getrokken zijn, voor 'harde feiten' aan te zien; die conclusies **zijn feilbare, menselijke conclusies. En laat ik nu iets mededelen uit** het nieuws, dat gevonden werd in het nummer van 16 aug. j.l. van **Christianity Today**. Prof. J. W. Montgomery beschreef daarin een trip, die hij in 1967 maakte onder leiding van Joodse archeologen in het heilige land, en bizonder merkwaardig was, wat hij vermeldde over de ligging van Ai dichtbij Jericho. Maar laat ik zijn overzicht citeren.

"Een van onze uitstapjes was naar de graafplaats, waar Mosche Kochavi een zeer grote plaats uit het Kanaänitische bronzen tijdperk heeft aangewezen, een stad vergelijkbaar in grootte met Megiddo, bijna zeker het Bijbelse Debir (Jozua 10). W. F. Albright had de ligging van deze plaats tien mijlen meer naar het Oosten geschat; hij kon niet aanvaarden dat de Bijbelse aanduiding juist was en betwijfelde het feit dat Kanaänitische overblijfselen aangetroffen konden worden op zulk een hoogte. Maar Kochavi, **die meer vertrouwen had in de Bijbel**, vond ze. Mogelijk is zijn meest overtuigend bewijsstuk te vinden in de "hoog- en laaggelegen bronnen" in Debir (Jozua 15, Richt. 1), een zeldzaam verschijnsel in zo'n droog land, maar aanwezig op de door Kochavi aangewezen plaats. De eminente Joodse archeoloog Johanan Aharoni, die het eens is met Kochavi, sprak over Ai, waarvan men momenteel onderstelt dat het op een plaats gelegen moet hebben die blijkbaar niet past in de tijd, waarin er in het O.T. over gesproken wordt. "Wij schijnen het Bijbelse Ai nog niet gelocaliseerd te hebben," zei hij, "maar ik ben er zeker van dat het ergens te vinden is", en hij deed een beroep op 'nieuwe gegevens' aangaande dit onderwerp. De wetenschappelijke medewerker van het **American Institute of Holy Land Studies** Thomas Drobena sprak een waarschuwend woord; hij zei dat, wanneer er een spanning bestaat tussen Bijbelse gegevens en de archeologie, deze bijna altijd bestaat in het **dateren** (het bepalen van de datum), en dat dit dateren het **meest onbetrouwbare** terrein is in de hedendaagse archeologie (the most shaky area in current archeology), een terrein waarop wetenschappelijke vooronderstellingen en cirkelredeneringen dikwijls de plaats innemen van een gezond op ervaring gegrond onderzoek."

Dit is een zeer recent rapport waarin enige harde feiten te lezen staan.

Het harde feit staat erin te lezen dat een Amerikaans onderzoeker die de Bijbel niet ten volle vertrouwde zich vergiste; en dat een Joods geleerde die op de Bijbel vertrouwde **zich niet vergiste**.

Er staat ook in te lezen, dat er geen 'more shaky ground' in de archeologie te vinden is dan die van het dateren. En in prof. Hartvelt's boekje staat te lezen, dat Jericho vijfhonderd jaar voor de intocht verwoest werd. Dat is zo'n datering. Nu zal ieder, die een Bijbels woordenboek ter hand neemt, getroffen worden door het feit, dat er gewoonlijk een uitvoerig artikel in voorkomt over de datum van de Exodus, van de uittocht uit Egypte. Sinds eeuwen zijn de geleerden het over die datum niet eens geweest. Wie zal beslissen, dat de nu aangenomen datum over 25 jaar nog zal blijken terecht te zijn? Het is in elk geval zo, dat de Amerikaanse geleerde Immanuel Velikovsky in zijn boek Worlds in Collision (waarvan de 7de druk verscheen in 1965) een andere datum aanneemt dan de gangbare; en dat naar zijn mening die datum precies overeenkomt met de door de opgravingen vastgestelde, en met andere gegevens uit het boek Jozua (World in Collision, p. 140).

L. Praamsma.

CANADA'S LARGEST ALUMINUM YACHT, CHIA-LU-TA, named after a Chinese god, is launched at Summerstown, near Cornwall, Ontario. The craft is 67 feet long, has accommodation for seven people, and is capable of travelling the world. The launching was a great moment for builder Ted Larski, 43, a Polish immigrant, who spent most of his life in a concentration camp. His firm, Paular Aluminum, which he began five years ago, has three other ships under construction. (CP Photo)

Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Al enige tijd hebben onze lezers de buitenlandse rubriek van Prof. Mr. L. W. G. Scholten in ons blad moeten missen.

De reden is, dat Professor Scholten ernstig ziek is. Hij heeft een ernstige operatie aan de dikke darm moeten ondergaan, die echter niet het gewenste resultaat heeft gehad. Het verdere verloop van de ziekte moet nu worden afgewacht.

Het is met droefheid, dat wij deze mededeling moeten doen. Wij hopen, dat eerlang Professor Scholten's artikelen weer kunnen verschijnen, maar indien Gods weg anders is, dan bidden wij hem de kracht en de nabijheid toe, die God alleen schenken kan. De God van de historie is ook de God van ieders leven en Hem te kennen geeft kracht ook in de moeilijkste ogenblikken.

Redactie.

Beelden van en uit

NEDERLAND

★ ★

Lusten en lasten

In de Troonrede, op Prinsjesdag door de Koningin uitgesproken — er bestond in verband met de verwachte geboorte van Prinses Beatrix' tweede kind eerst nog onzekerheid of koningin Juliana zelf wel het zittingsjaar van het Parlement zou openen — werd sterke nadruk gelegd op de vrijheid waarin wij leven en het geweld elders, dat "een schaduw werpt over het wereldgebeuren in dit internationale jaar van de rechten van de mens". De diplomaten in de Ridderzaal aanwezig — ook die uit de landen van het Warschau-pact — kregen onverbloemd te horen: "De overrompeling van het moedige en zwaar beproefde volk van Tsjecho-Slowakije heeft ons, ongeacht verschillen in levensbeschouwing en politieke overtuiging, diep geschokt. De regering betreurt dat het streven naar ontspanning tussen Oost en West, waarvoor zij ook heeft geijverd, onvermijdelijk een ernstige terugslag ondervindt. Zij blijft echter hopen dat zich op de duur ook aan de andere zijde een werkelijke bereidheid tot toenadering zal ontwikkelen."

Aan het slot komt de Koningin op de vrijheid en democratie terug en zegt, dat het een voorrecht is te leven in een land waarin de vrijheid niet slechts als een ideaal wordt erkend, maar ook in de werkelijkheid van ons dagelijks leven als een hoog goed wordt ervaren.

Tussen deze twee uitspraken worden dan de beschouwingen en plannen van de verschillende departementen van bestuur gelanceerd, die een nadere uitwerking vinden in de miljoenennota en de begrotingen.

Hoe moeilijk het voor een oppositie is om haar houding waar te maken, als een Kabinet, waarvan men niet zo veel verwachtingen had, blijkt een goed sluitend team te zijn en evenwichtig weet te besturen, bleek 's avonds voor de televisie toen er een gesprek met en tussen de heren Biesheuvel, Schmelzer, Toxopeus en Den Uyl plaats vond. Het enige waar de heer Den Uyl zich tenslotte op terugtrok was de kwestie van de ongelijke inkomensverdeling, reeds door de Vakcentralen aangeboord. Het C.N.V. loopt tegenwoordig gehoorzaam in het gelid met het socialistische en roomse vakverbond mee. Het heeft blijkbaar geen eigen gezicht meer. Herstel van de conjunctuur, zegt de regering, in navolging van prof. Zijlstra, sinds midden 1967 waar te nemen. Productie en uitvoer ontwikkelen zich gunstig. De betalingsbalans verbetert geleidelijk. Enkele overwegende structurele problemen blijven intussen grote aandacht opeisen. In verschillende delen van het land ontwikkelt de bedrijvigheid zich onvoldoende. De werkloosheid in die gebieden, vooral onder de oudere werknemers, blijft te hoog en geeft reden tot zorg.

's Avonds voor de t.v. zei minister Witteveen iets meer reëel en minder politiek, dat men de werkloosheid (ruim 2% van de labor force) niet al te zwaar moet opvatten. Ook in de jaren met een overspannen economie bedroeg dit aantal nog altijd 35.000. Bovendien hebben wij vandaag net zo veel buitenlandse arbeiders hier werkzaam als er Nederlandse werkloos zijn. In Hengelo en Almelo kan men zelfs niet voldoende textielarbeiders krijgen, hoewel er in Enschede (enkele km. ervan verwijderd) velen rondlopen. Something rotten in this field!

Intussen, feiten zijn: de begroting klopt niet. Inkomsten: f23.553 miljoen, uitgaven: f26.093 miljoen.

Belastingverzwaring in de indirecte sector, geen verlichting in de directe sector. Misschien 1 januari 1970, maar dan moet Mr. Biesheuvel zich wat verder van de radikalen gedistanciëerd hebben, want die willen de Staatsbemoeiing liever nog uitbreiden. Men kan in de stem van Minister Witteveen enige irritatie opmerken over het feit, dat hij voor de A.R.-fractieleider inzake verlaging van inkomsten- en loonbelasting heeft moeten kapituleren.

De belastingdruk steeg tot 28% en in de komende jaren tot 28.5 resp. 29.5 pct.

De prijzen zullen met 4% stijgen en het enige soulaas voor ouden van dagen en niet salaris- en loontrekkenden is, dat de belastingvrije voet enigermate wordt opgetrokken. De Overheidsuitgaven stegen met 5,3 procent. Het eind er van is niet in 't zicht.

De Russische inval in Tsjecho-Slowakije heeft in ons land tenminste één goed resultaat gehad, nl. dat een grote demonstratie tegen de NAVO werd afgelast. Het volk zou er wel geen oren naar hebben dachten de agitatoren terecht. De Regering zegt, dat het veiligheidsstelsel van de NAVO een onmisbare waarborg blijft voor de bescherming van onze vrije samenleving en voor het behoud van de wereldvrede. Toch wordt in ons land bijna tweemaal zoveel uitgegeven voor onderwijs en wetenschappen (f6.777 miljoen) als voor militaire uitgaven (f3.482 miljoen).

Behalve het duurder worden van het levensonderhoud door toepassing van een nieuw stelsel van omzetbelasting in overeenstemming met dat van de E.E.G.-landen, worden nog weer eens extra lasten opgelegd door verhoging van de accijns op tabak, waardoor een pakje sigaretten of f1,75 komt en verhoging van de briefport, hoewel het P.T.T.-bedrijf in zijn geheel en jaarlijkse winst van bijna 50 miljoen gulden maakt. Voor de ontwikkelingshulp aan onder-ontwikkelde landen wordt een meer-jaren-plan opgesteld en een hoger bedrag uitgetrokken.

Voor de bestrijding van de werkloosheid is f7,2 miljard uitgetrokken of f150 miljoen meer dan in 1968.

De grote gemeenten worstelen met een steeds terugkerend tekort, veelal door grote nadelige saldi op het openbaar vervoer en de sociale zorg. Het gemeentefonds had een tekort van f300 miljoen. De regering wil verruiming geven van het gemeentelijk belastinggebied en een hogere uitkering uit het Gemeentefonds. Het eerste kan dus betekenen een nieuwe verzwaring van de belastingdruk èn, wat zich reeds openbaart, een verplaatsing van de woongelegenheid naar de omliggende plaatsen. Het inwoneraantal van onze drie grote steden loopt in de laatste jaren steeds terug, wat weer nieuwe problemen oproept ten aanzien van het verkeer van en naar de stad.

Inzake de woningbouw blijft het streven gericht op de aanbouw van 125.000 nieuwe woningen, waarvan een hoger aantal in de particuliere sector. Een nota inzake woningverbetering, krotopruiming, sanering en reconstructie wordt in het vooruitzicht gesteld. Aangekondigd werden voorts nota's en wetsontwerpen inzake:

bestrijding van luchtverontreiniging;

voorzieningen ter bevordering van de verkeersveiligheid;

verdere voortgang van de ruilverkaveling;

het stimuleren van nieuwe industriële vestigingen en 't ontwikkelen van nieuwe produkten en technieken;

het bevorderen van struktuursverbeteringen o.a. in de textielindustrie, de scheepsbouw, het midden- en kleinbedrijf, de visserij, het streekvervoer en de binnenvaart;

uitbreiding van de steun voor de kunsten en de zorg voor het kultuurbezit;

het stakingsrecht en informatie en bemiddeling bij werkstaking;

de afschaffing van de opkomstplicht bij verkiezingen;

de instelling van een instituut van een parlementaire ombudsman;

wijziging van de kleuteronderwijswet, de lager-onderwijswet, de wet op het schriftelijk onderwijs;

een nieuwe experimentenwet;

vermindering van het gemiddelde aantal kinderen per klas;

herstruktuering van het wetenschappelijk onderwijs en versterking van de coördinatie van het wetenschapsbeleid.

Wij hebben nog lang niet alles opgesomd. Doch dit is al veel meer dan in één jaar kan worden afgewerkt.

Een meer-jarige begroting zou o.i. de coördinatie van het regeringsbeleid ten goede komen.

Men mag overigens het Kabinet-De Jong prijzen voor de seriëuze poging om het evenwicht te bewaren. Dat echter toch steeds op verzwaring van de lasten van het volk uitloopt. Een iets mannelijker nee in de richting van het staatssocialisme zou onze waardering nog verhogen.

Cn.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Call received:

to Hamilton (Immanuel), Ont., Rev. A. De Jager of Sarnia, Ont.

to Port Alberni, B.C., the Rev. Peter Sluys of Rocky Mountain House, Alberta.

to Telkwa, B.C., Rev. Nicholas B. Knoppers of Montreal, Que.

ALL ALBERTA CHRISTIAN REFORMED MINISTERS' RETREAT

September 11 and 12, 1968
Mount St. Francis Retreat, Cochrane, Alberta

Those who were absent from this marvellous get-together can never imagine how good it was to be there.

We are used to ministerial internos, to ministers' conferences in various forms, even to the annual big June meeting of hundreds of ministers during four days in Grand Rapids, Michigan. Notwithstanding, this Retreat lasting only two days was a novelty.

In the foothills of the Rocky Mountains, in the midst of the glory and grandeur of the country, guided by signs "To the Retreat" along Highway 1A, we found Mount St. Francis. We were welcomed by Father Cornelius, a Franciscan, who said that all the advantages which this Retreat offered were available to Roman Catholics and, to Protestants as well. Specific rules were announced, responsibilities distributed, and arrangements made, all in such a pleasant manner that we felt at home right from the start.

The Retreat is open to individuals and groups who want to study, meditate, relax, enjoy recreation, discuss, sing, and have devotions, whatever their wish might be. Our planning committee had set up this two days' conference as a homiletical workshop (preaching in practice), and surely it was. We worked hard and learned a lot and were deeply inspired and encouraged. We realized again how difficult and responsible sermon making is. We heard three examples, one from the Old and one from the New Testament plus one on Lord's Day 4b of the Heidelberg Catechism. We criticized and discussed them thoroughly, so much that even the word vivisection was mentioned. Many important contributions were given during a Panel Discussion on "Principles and procedures of text selection and sermon making."

Nineteen ministers were present, eleven from Alberta North and eight from South. On the baseball field these figures did not mean a thing because the South was by far the stronger. (13-6 and 20-6). Precious remarks were heard during the games: "I almost got my teeth knocked out!" "I know nothing of baseball at all!" "I played it never before in all my life." "I am not the only one" (who makes mistakes). "Ouch, my hand!"

Hilarity and cheerfulness were favoured guests among us these days.

The first afternoon, before we did any other thing, Rev. John Vriend with the help of showing slides and the spoken word, gave us clear impressions of Uppsala and the World Council which met there and where he was an observer. No wonder that during that first session of our conference a warm but not frictionless discussion developed.

The thankfulness for all that was done and given and the enjoyment of such rich communion in our Lord were so great that unanimously was decided to come back to the same place next September, the Lord willing. We even added one day more to the programme.

Frans Guillaume.

vandaag

bid om een dapper hart,
bid, dat je moed mag hebben
om in een wereld, die tot grijsheid is verstard,
de dingen vrolijk bij hun naam te noemen . . . en
wat rein is wit,
wat vuil werd ronduit zwart —

bid om een dapper hart,
bid, dat je zonder vrezen
de bakens zult verzetten, wanneer 't getij verloopt —
geen generatie zwierf zo zichtloos rond als deze,
maar lach, mijn zoon:
onwrikbaar staat je hoop —

bid om een dapper hart,
opdat je niet als velen
zult buigen voor de dollar en
de lof der meerderheid —
God wenste kinderen, die weer kunnen spelen . . .
kijk óp dan, leef in 's hemelsnaam bevrijd! —

bid om een dapper hart,
opdat je zonder aarzelen
je naaste zult herkennen, als hij roept —
en waar je machteloos bent, wil je niet schamen,
maar schrei voor hem: spaart God niet onze tranen?
je mede-lijden vouwt Hij in Zijn boek —

bid om een dapper hart,
dat weigert te vergeten
hoe wijd de armen van je Heiland zijn —
bedenk: jou kan geen muur,
door ouderen afgemeten,
scheiden van wie in Hem je broeders zijn —

een dapper hart, mijn zoon . . .
en dat je oog mag houden
bij al je vragen, tot je laatste dag,
voor wat die Heiland je aan goedheid hier bereidt:
elk uur, omlijst met liefde en vertrouwen,
is als een venster naar Zijn vrederijk.

Edmonton, Alta. — Tini Van Ameyde.

NA VOLBRACHTE ARBEID . . . .

PRAAG: Russische troepen zijn bezig zich terug te trekken uit Praag, Bratislava en Brno. Hier een beeld uit Praag: te voet trekken de Sovjet-soldaten over een brug in de omgeving van het vliegveld van de Tsjechische hoofdstad.

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.
Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

VERBOND OF GETUIGENIS

Het vormen van een oordeel op grond van een krantenverslag is een ietwat gevaarlijke bezigheid. Toen wij in ons nummer van 6 september enkele gedachten uitten naar aanleiding van het verslag over de conventie van de National Union of Christian Schools, waren wij ons van die gevaren bewust.

De schrijver van het verslag, Mr. M. B. Parlevliet te Edmonton, Alta., liet ons dan ook weten, dat ons editorial niet gebaseerd was op de juiste toedracht van zaken. Hij schrijft: "In none of the speeches or programs this matter was brought to the fore as such. The matter was discussed when we were talking about the implications of state support for our schools. In the workshop on the "financial outlook of our schools" it was mentioned that in case we received state support we would be able to do way more for the community at large. In discussions after the meetings with other participants it became clear to me that the idea that our schools are not considered anymore to be meant only for children from the homes of believing parents. If at all possible we should attract children from unbelieving parents as well. In connection herewith was also mentioned that the christian school in the inner city could give the education that many of these children need so badly. In connection with all these discussions I have made the remark that the covenantal obligation and evolution are no more the only motivation for the existence of our schools."

Mr. Parlevliet schrijft nog meer, maar dit is voldoende om de juiste toedracht in het licht te stellen. Mr. Parlevliet tekent hierbij nog aan, dat dit wel voldoende zal zijn, om aan te tonen, dat er geen sprake behoeft te zijn van een koerswijziging bij de National Union of Christian Schools. Het duidt alleen aan dat ons christelijk schoolsysteem breder is dan het aspect van de verbondsverplichting van de zijde der ouders.

Hoewel deze toelichting welkom is, moeten wij helaas zeggen, dat zij onze gedachtengang niet veranderd heeft. Het was een der sterke punten, toen in Alberta werd getracht overheidssteun voor het christelijk onderwijs te krijgen, om te wijzen op het recht van de ouders de opvoeding van hun kinderen te bepalen. En het is weer het sterke punt, dat thans in Ontario onder de aandacht van de regering wordt gebracht, dat de ouders zelf het recht hebben om over de opvoeding van hun kinderen te beslissen

Hieraan moeten wij wel goed vasthouden. Wij hebben onze christelijke scholen niet omdat wij bewogen zijn met de jeugd van de "inner city". Wij hebben deze scholen, omdat christenouders hun kinderen in de eerste plaats zien als kinderen van God Zelf. Die kinderen moeten zij opvoeden "in verbondenheid aan God", en die opvoeding wordt gedeeltelijk overgenomen door de onderwijzers in de school.

Op dit principe heeft het al of niet ontvangen van rijkssteun geen invloed. Op dit principe heeft ook geen invloed onze bewogenheid met de asfaltjeugd.

Laat men ons nu wel goed begrijpen: wij zeggen niet dat wij geen bewogenheid moeten kennen met de jeugd, die voor galg en rad opgroeit. Niet alleen dat wij die bewogenheid moeten kennen, maar verder, waar en wanneer mogelijk moeten wij de barmhartigheid van de Heiland aan deze jeugd betonen. Maar daar gaat het hier niet over.

Het gaat erover welk onderwijs ouders hun kinderen moeten geven. Als christenouders zeggen wij dan, dat die opvoeding op God gericht moet zijn, zodat God in alle onderwerpen van het leerplan centraal moet zijn.

Of kinderen van ongelovigen dan niet welkom zijn? Dat zijn zij zeer zeker. Maar dat toelaten van ongelovige kinderen mag in geen enkel opzicht ook maar enige invloed uitoefenen op de koers die de school vaart. Die school behoort aan de ouders, die zich in geloofsgemeenschap verbonden hebben om hun kinderen "te doen opvoeden" naar het Woord van God.

Wij zouden hieraan toch wel graag vasthouden. Als wij die basis loslaten, ontnemen wij aan de christelijke school haar grondslag. Evangelisatie behoort bij de kerk (en dus ook bij de kerkleden individueel). De school behoort bij het gezin. Zo goed als het gezin het kind gereed maakt voor een leven, een getuigend leven voor God, zo moet de school dit eveneens doen.

D.F.

★ ★
★

EEN LICHAAM

Het is niet altijd een verkwikkende bezigheid om "Kerknieuws" te lezen. Daar kan dit weekblad, dat in Nederland verschijnt en alle gebeurtenissen in het kerkelijk leven beschrijft, niets aan doen. De feiten zijn niet anders en een krant, ook een kerkelijke krant, moet die feiten doorgeven zoals zij zijn, prettig of niet prettig.

Het nummer van 12 juli, dat wij dezer dagen ontvingen, beschrijft onder meer de toestanden, zoals die zich thans in de Vrijgemaakte Gereformeerde Kerken voordoen: bijna vijf pagina's vol. Hier volgt een korte summarie: "Kerkverband in Noord-Holland nu vrijwel geheel gescheurd — Twee classes Amsterdam en weldra ook twee particuliere synoden — Kerk van Heemstede gescheurd — Particuliere synode van Zuid-Holland niet geconstitueerd — Breuk in kerken van Ede, Utrecht en Bilthoven — Predikant geschorst maar toch bevestigd — Kritische houding van de studenten tegenover de kerken waarin zij gedoopt zijn — Dringende nood die een vervroegde synode wettigt."

Als men nog iets voor een gezond kerkelijk leven voelt en als men nog enige liefde heeft voor de gemeenschap der heiligen, dan kunnen dergelijke berichten niet anders dan tot diepe droefheid leiden.

Een deel van de predikanten en kerkleden is overgegaan naar de (synodaal) gereformeerde kerken. Maar dat is voor velen de oplossing niet. In het (christelijk gereformeerde) weekblad "De Wekker" schrijft Prof. Dr. W. H. Velema een aantal artikelen, waarin hij tracht na te gaan, waarom degenen, die de vrijgemaakte gereformeerde kerken verlieten, niet getracht hebben aansluiting te zoeken bij de christelijke gereformeerde kerken.

En in de synodaal gereformeerde kerken is het al evenmin rustig. De nieuwe theologie, die zich daar baan breekt, gaat zelfs verder dan menigeen in de Hervormde Kerk kan verwerken. Tegenover de aanhangers van de nieuwe theologie, staat een grote groep "verontrusten", die vooral in hun blad "Waarheid en Eenheid" een halt trachten toe te roepen aan een al vrijer wordende exegese.

Alles bij elkaar genomen is het een treurige situatie. Mensen van dezelfde kerkelijke "kom-af" begrijpen elkaar niet meer. In het zuiver bewaren van de Kerk streeft de één de ander voorbij. Men wil graag, zoals men dat noemt, medewerker zijn in het "kerkvergaderend werk van de Here Christus", maar het brokkelt als ijs telkens bij de handen af. Is het niet om moedeloos te worden?

Er is een oceaan tussen Nederland en ons. En die oceaan is breed. Maar toch niet zo breed, dat de winden van deze tegenstellingen niet kunnen overwaaien.

Nu willen wij stellig geen pleidooi houden voor een vals oecumenisme, waarin alle verschillen in een smeltkroes verdwijnen. Dit neemt niet weg, dat wij de verantwoordelijkheid voor elkaar goed moeten beseffen.

De apostel Paulus moet iets van die groepen-geest ontdekt hebben toen hij aan de kerk van Corinthe schreef. Dat was de kerk, waar de mensen hun voorkeur lieten blijken, de één was van Petrus, de ander hing Apollos aan, en een derde hield het bij Paulus. Heeft men dit in Nederland misschien te veel over het hoofd gezien en kan dit voor ons een waarschuwing zijn? Paulus heeft sterk de nadruk gelegd op de eenheid van het lichaam. Omdat je het oog bent, kun je niet tegen het oor zeggen: ik heb je niet nodig. Of omdat je een hand bent, kun je tegen de voet niet zeggen: ik heb je niet nodig. Als wij allen één lid waren, zegt Paulus, waar was dan het lichaam? Maar juist de veelheid van leden vormt een lichaam.

Kerken, die dezelfde belijdenis onderschrijven, hebben elkaar waarschijnlijk meer nodig dan zij beseffen. Als die belijdenis gelijk is, dan horen de mensen bij elkaar ook al moge de klemtoon bij de één iets anders vallen dan bij de ander. Wij worden toch bij elkaar gehouden (of gebracht?) door een belijdenis, toch niet door een klemtoon?

Er zijn hier inderdaad enige tekenen, die op een naar elkaar toegroeien wijzen. Maar helaas zijn het niet meer dan tekenen. Veel schot zit er nog niet in. En toch is dit een punt, dat onze volle aandacht moet hebben, niet ter wille van onze eigen kerkelijke denominatie, maar ter wille van de eenheid van het Lichaam van onze Here Jezus Christus.

D.F.

Gereformeerd Holland in de moderne tijd

Na mijn eerste serie indrukken van een vakantieverblijf in Nederland moet deze, speciaal op het kerkelijk leven gericht, beslist nog volgen.

Er zijn niet eens zo heel veel contacten met meelevende gereformeerden in Holland nodig om met zekerheid te ontdekken dat men daar ook kerkelijk midden in een ingrijpende verandering leeft. Allerlei meningen worden geuit, uiteenlopende, als nieuw voorgedragen, inzichten besproken, maar het is nog volstrekt niet aan een stellige afbakening van positie toe. Er is geen zaak van geloof tegen ongeloof binnen de kerk aan de orde, want de mannen die aan het moeilijke gesprek en het moeizame onderzoek leiding geven, komen voor hun geloof in Jezus Christus en voor hun willen dienen van de Heer der heren vrijmoedig uit. Midden in de formidabele veranderingen die in Holland en in geheel Europa gaande zijn, wordt men geconfronteerd met het vraagstuk hoe de kerk nieuwe gestalte moet krijgen in de zich vernieuwende wereld.

Vóór de tweede wereldoorlog leefde onder de gereformeerden in Nederland de sterke overtuiging dat het diepste inzicht in de waarheid bij hen te vinden was. De titel "Wij, Gereformeerden!" deed het bijzonder goed voor een opwekkende rede en niemand nam er aanstoot aan. Ketterijen die in eigen kring opkwamen werden afgewezen en uitgebannen. Dit en dat was gereformeerd en wat daar buiten lag was het niet. Men had met dat "buiten" praktisch geen moeite want men kwam er niet mee in aanraking. Wetenschappelijke problemen die gesteld werden door andere christenen, problemen omtrent Bijbel en bijbelgezag, omtrent Schepping en Scheppingsgeschiedenis leidden niet tot een poging ze tot een oplossing te brengen; men legde ze naast zich neer.

Vandaag wordt er uit gereformeerd Holland alleen maar afkeuring en totale afwijzing van die vroegere houding vernomen. Ze wordt praktisch door niemand meer in bescherming genomen. In zulk isolement verstart de kerk en ze wordt op die manier totaal onvruchtbaar en doelloos. Ze moet midden in de wereld staan: open naar andere christenen, maar ook open naar de wereld zelf, bereid om haar problemen door te denken en op zijn minst te helpen oplossen.

Wie zich deze veranderde algemene situatie realiseert, kan iets begrijpen van wat een kerkganger, op bezoek in Holland, daar vindt: nieuw berijmde psalmen, nieuwe liturgie, een omvangrijk gezangenboek, dat nu voor de zoveelste keer weer op de helling staat om herzien en uitgebreid te worden, aparte diensten, met andere kerken gecombineerde diensten, diensten waarin predikanten van verschillende kerken samen optreden, een sterk veranderde wijze van preken, vrouwelijke ouderlingen en diakenen, andere catechisatie-methoden en een moderne aanpak van het jeugdwerk waarin beginselstudie niet langer de hoofdzaak is.

Deze "verschijnselen" zijn nog lang niet algemeen. U moet vooral niet de indruk krijgen dat dit overal volop te vinden is; neen, het is hier en daar, er is een over het hele land verspreide variatie, tot waar alles praktisch nog bij het oude is gebleven toe. Opnieuw krijgen we de indruk dat een proces gaande is. Men zoekt naar nieuwe vormen en nieuwe methoden, maar we kunnen volstrekt niet zeggen dat gereformeerd Holland de antwoorden reeds gevonden heeft.

Het zelfde geldt van de z.g. nieuwe theologie: van de moderne opvattingen van de eerste hoofdstukken van Genesis en van het verstaan der Schrift in het algemeen. Men kan zeggen dat in de gereformeerde kerken in Nederland vandaag de problemen die de voortgaande wetenschap stelt onder het oog gezien worden en dat ermee geworsteld wordt als nooit tevoren, maar er is nog geen algemeen geldend standpunt. Men kan niet zeggen: de kerk in Holland denkt vandaag zo. En dat is maar gelukkig ook want er worden heel wat fouten gemaakt. Het is trouwens de vraag of het wel wijs is in deze situatie sterk afwijkende gevoelens zomaar meteen aan het volk voor te zetten. Was diepe studie en overleg binnenskamers en contact met het buitenland niet veel beter geweest? Nu is het toch zeker geen wonder dat b.v. onze pers en die in Australië, om die alleen maar te noemen, uitermate kritisch en sterk afwijzend staan tegenover wat uit Holland verkondigd wordt. Dat mag ontmoedigend en onbevredigend zijn voor onze hollandse broeders in hun hardnekkige strijd, maar ze hebben het er zelf naar gemaakt.

Bovendien bestaat er nu een groot gevaar in Holland dat gemeenteleden die niet gewoon zijn kritisch te denken eenvoudig naspreken wat ze in bladen en boeken gelezen en voor de TV gehoord hebben. Sommigen zijn zomaar opeens bereid een moderne bijbelopvatting aan te nemen in strijd met wat ze altijd hebben geloofd. En anderen, die daar nog niet zo een, twee, drie mee klaar zijn, worden dan al gauw in de hoek gedrukt en niet meer voor vol aangezien. Dat komt ervan als men dingen publiceert en ook meteen met overtuiging voordraagt, die feitelijk voor zulke publicatie helemaal niet rijp zijn. Voortgaande gelovige studie kan immers wel tot volkomen andere resultaten leiden dan die momenteel in Holland worden voorgedragen. De verhouding van Schrift en wetenschap mag moeilijk te bepalen zijn, maar als het erop aan komt zal toch de Schrift boven de wetenschap moeten blijven staan, en niet omgekeerd.

Toen ik nog maar kort weer thuis was van de trip rolde het nieuwe nummer van Philosophia Reformata in mijn brievenbus. Daarin geeft Prof. Dr. S. U. Zuidema een uitnemende, zeer gefundeerde kritiek op de studie van Prof. Dr. H. M. Kuitert, "De realiteit van het geloof", onder de titel, "Een tweeslachtige theologische hermeneutiek". Dit is bij mijn weten de eerste maal dat de z.g. nieuwe theologie aan zulk een verantwoord onderzoek onderworpen wordt. En het oordeel is vernietigend.

Zo moge er op de duur door verdere studie en meer publicaties een algemeen door de Schrift gedragen inzicht komen. Want de situatie in Holland mag dan een overgangstoestand genoemd worden, maar dan zou het toch wel belangrijk zijn dat de mensen mochten vernemen waarheen ze bezig zijn over te gaan. Maar op die vraag blijft althans momenteel het antwoord achterwege.

F. Guillaume.

AMSTERDAM: Beeldhouwer Carel Kneulman bekijkt samen met stadsbeeldhouwer Hildo Krop zijn in brons gegoten beeld "De Europeanen", dat tegenover het Concertgebouw is geplaatst. De ruim 3 meter hoge surrealistische groep moet uitdrukking geven aan de spanningen, waaraan de Europese mens in deze tijd onderhevig is.

HONDENVOER EN IMMIGRANTEN . . .

door JO CARSON

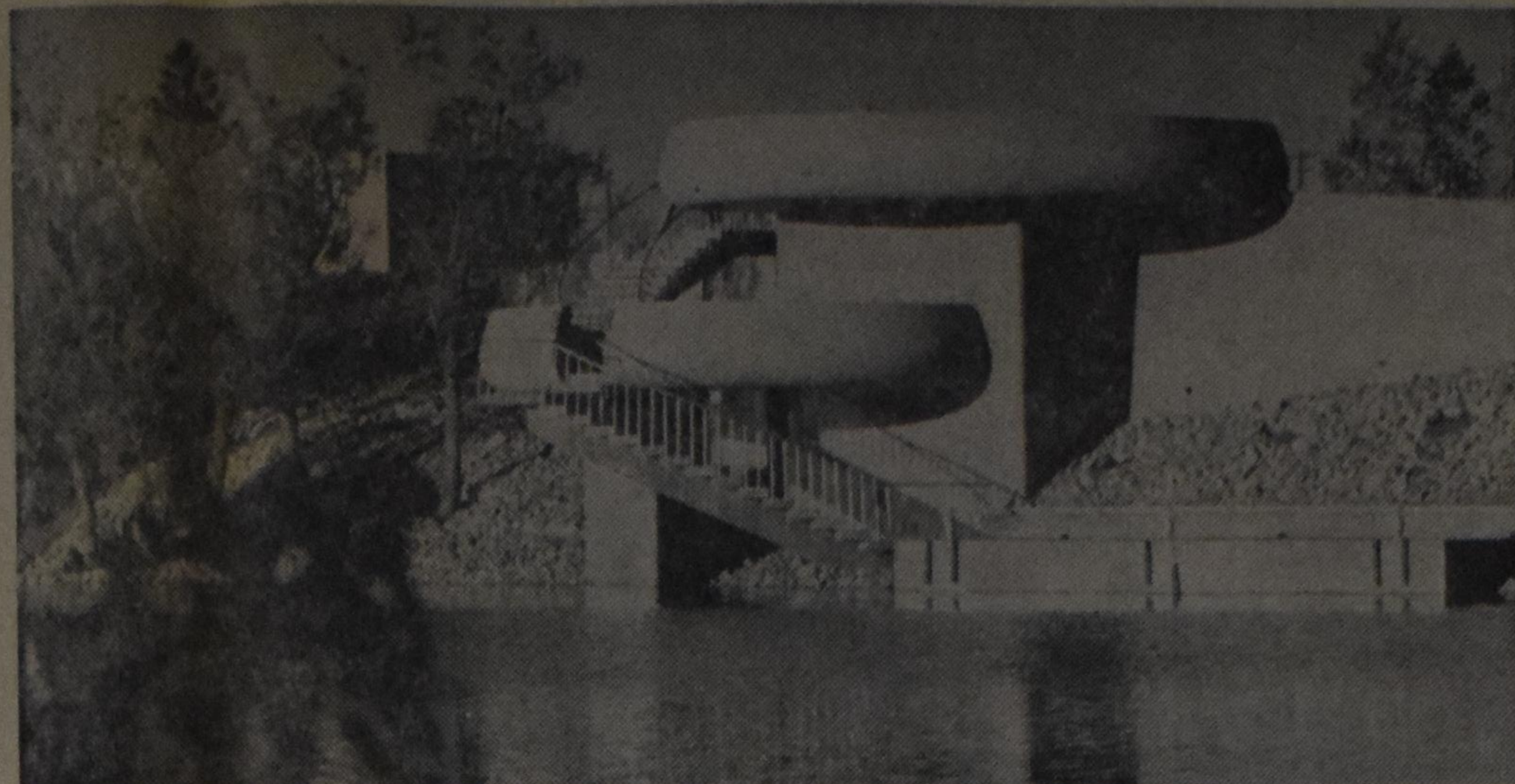
(Canadian Scene) — Op een goede dag zegt U: Dat knap ik zelf wel op op mijn eigen manier en U trekt zich niets aan van de mensen. Dat is het moment waarop U zich voor het eerst thuis voelt. Dat is de filosofie van Georgia Pinelli, de schuilnaam van een Joegoslavische edelvrouw die thans een volkomen geintegreerde Canadese staatsburgeres is. Zij meent dat haar ervaringen misschien andere immigranten van dienst kunnen zijn die moeite hebben het Canadese leven te accepteren.

Mevr. Pinelli, die met een Italiaan getrouwd was, zegt dat ze thans alle valse voorwendselen van toen kan laten varen en eerlijk kan terugzien op haar eerste tijd hier in Toronto. "Ik maakte mezelf — zoals velen dat doen — in die tijd wijs dat ik hier maar tijdelijk was. Urenlang kon ik dromen over de dag waarop ik mijn oude leven weer zou kunnen opvatten. Maar natuurlijk herinneren we ons allen de prettige en gezellige dingen van vroeger." Die dingen waren dan o.a. de beschikking over een taal, een vertrouwde omgeving, oude vrienden en het zelfvertrouwen dat voortvloeit uit het weten dat de dingen die wij doen vanzelfsprekend en normaal worden gevonden. Mevr. Pinelli vertelde dat zij heel veel Europeanen heeft gesproken die naar Canada gekomen zijn. Zij is tot de slotsom gekomen, dat het veel gemakkelijker is zich aan te passen voor immigranten die Europa onder ondraaglijke omstandigheden hebben verlaten. "Voor die mensen is het verleden zo slecht geweest, dat iedere gelegenheid om vrij adem te kunnen halen met beide handen aangegrepen wordt. Hij is volkomen bereid veranderingen te aanvaarden — waar die ook uit mogen bestaan. "De anderen houden angstvallig de oude, vertrouwde gewoonten vast en verzetten zich tegen de gebruiken van het nieuwe land. Komt daar dan ook nog een bijna volkomen gebrek aan kennis van de Engelse taal bij, dan wordt deze weerzin steeds groter en kan het tot een werkelijk emotioneel probleem uitgroeien.

Mevr. Pinelli sprak vijf talen, maar geen Engels. "Plotseling zag ik me voor een onoverkomelijk probleem geplaatst. Ik heb gevoel voor talen en leer vlug, maar in de tussentijd had ik het gevoel dat ik voor een sul werd aangezien. De Canadezen schreeuwden tegen me en ik zou het liefst teruggeschreeuwd hebben dat ik niet doof was". Thans heeft zij wel ingezien dat het een normale reactie is voor iemand die niet verstaan wordt. Mevr. Pinelli noemde haar eerste jaar in Canada een periode waarin ze zich geheel in zichzelf opgesloten had. "Ik probeerde hooghartig te doen omdat de Europese cultuur veel ouder was; ik maakte mezelf wijs dat mijn sociale achtergrond mij het recht gaf op meer respect. Ik meende zelfs dat de Canadezen maar wat blij behoorden te zijn dat ik in hun land was komen wonen."

Mevr. Pinelli had het geluk dat zij over wat geld beschikte en pas toen dit geld op was begon zij de realiteit onder ogen te zien. Het geld raakte op en zij had hulp en werk nodig. "Ik kon het niet uitstaan dat ik om hulp moest gaan vragen, ik moest iets gaan doen en besloot al gauw om eerst maar goed Engels te gaan leren." Haar studie van de Engelse taal heeft thans het universiteitsniveau bereikt.

Ze heeft veel gebruik gemaakt van haar kennis van andere talen en zegt dat ze deze nooit zo goed geleerd zou hebben als ze niet haar best had gedaan om Engels te leren. Thans is ze eigenares van een groot huis waar ze kamers verhuurt. Ze heeft een lange lijst met namen van mensen die in aanmerking willen komen voor een kamer. "Ik ben hieraan begonnen omdat ik van oude huizen houd en ik er geen bekostigen kon. De huurders zijn net persoonlijke vrienden. Ik kan nu anderen helpen met lessen in de Engelse taal en ik help Canadezen met het leren van andere talen."

WASCANA CENTRE gives Regina, Saskatchewan, a 'heart'. The city's downtown centre compares with some of the world's great civic centres. Pictured here is a pumphouse — really! The high design standards of Wascana Centre were recognized when this combination building and landing dock by George Riches of Regina won a Canadian Design of Merit citation last year. The most intriguing feature for Prairie dwellers is the boat ride necessary to reach Willow Island. Two 28-ft. motor-operated ferryboats ply between the island and the pumping station designed to function also as an outlook and deck. This year picnic groups enjoyed the barbecue pits and picnic patios on the island. The area also includes the Museum of Natural History, the Norman Mackenzie Art Gallery and a waterfowl sanctuary. (Financial Post Photo)

Verschillende andere immigranten hebben soortgelijke ervaringen. Aan het International Institute of Metropolitan Toronto, waar Engelse lessen worden gegeven kan men de verhalen te kust en te keur horen, grappige, sombere en ergerlijke verhalen. De leerlingen vertrouwen je toe, dat zij zich terwijl ze Engels leren, scherp bewust zijn van hun tekortkomingen en een tegenzin hebben om te praten. Vooral de spraakkunst vormt een struikelblok. Een lachende Portugees vertelde het volgende: "Ik heb zoveel moeilijkheden. Ik zeg tegen mijn buurman dat het koud is en hij antwoordt "you can say that again". Dan zeg ik het nog eens en begint hij te lachen. Dan pas begrijp ik dat hij bedoelde dat hij het met mij eens is". En nog veel meer dergelijke ervaringen worden naverteld — de immigrant die dag in dag uit hetzelfde bestelt in een restaurant, omdat het het enige was dat hij kende; een ander die al vijf TTC kaartjes tegelijk in de bus stopt en in paniekstemming raakt als de man aan het loket "no, no, no" begint te roepen; met iemand anders aan een machine te moeten werken en in voortdurende angst verkeren dat er iets fout zal gaan omdat men dat dan niet aan zijn collega zou kunnen zeggen; het boodschappen doen aan de hand van verpakkingen om tot de ontdekking te komen dat hondenvoer er net zo uitziet als hutspot voor mensen. Dit zijn grappige voorvallen, maar het zelfvertrouwen wordt er in hoge mate door aangetast. Een ander struikelblok vormen de praktijken van gewetenloze zakenlieden die profijt proberen te slaan uit de onkunde van immigranten die van het platteland afkomstig zijn en zich zelfs in hun eigen land al vreemd voelden in de grote stad en die zich hier volkomen losgeslagen voelen. Een dame vertelde bijvoorbeeld over een matras die veel kleiner was dan de onderliggende springbak, maar die er door de verkoper van werd overtuigd dat dat zorgvuldig uitgemeten was, zodat de matras bij gebruik ruimte had om tot de randen uit te spreiden. Nu begrijpt ze wel dat ze beetgenomen is, maar ze schaamt zich er voor om te reclameren.

Een verschil van mening die bestaat tussen immigranten en de immigratie-autoriteiten is de tegenstelling tussen wat de immigranten ervaren in Canada en het beeld dat hen in het buitenland wordt voorgespiegeld. De pamfletten die in het buitenland worden verspreid zijn verbeterd. Eén der immigranten klaagde bijvoorbeeld: We zien plaatjes van zonnige straten met prachtige fonteinen, maar nooit ziet men sneeuwbedekte straten tijdens het spitsuur als de mensen op de bus staan te wachten." De immigratie-autoriteiten hebben echter op dergelijke critiek tot antwoord, dat veel immigranten zo vol vuur zijn geraakt door ophemelende brieven van vrienden en familieleden dat ze weinig of geen aandacht besteden aan waarschuwingen van de zijde der immigratiebeambten.

DE STENEN BRUID

door M. Van Nuis-Zuidema

(15)

Van Ellewien, die daar nu maar stil zit, haar handen willoos, of ze omgevallen zijn, op het dek, kijkt ze haar kamertje rond. Marion ligt in het divanbed, dat ze zelf anders beslaapt, maar het opklapbed, dat alleen gebruikt wordt als er veel logés zijn, staat omhoog achter het gordijn. Als ik? Ze vraagt niet aan Ellewien, of ze het wil of prettig vindt, nee, ze slipt zacht de kamer uit, met een: "Even, ik ben zo terug." En als ze dan weer verschijnt, ziet Ellewien haar met een arm vol beddegoed.

"Wat ga je doen?" vraagt ze verwonderd.

"O, daar slapen." Marion laat heel haar zachte last op de grond zakken en schuift het gordijntje open. "Wacht, die stoel opzij, zo. Nou, dat is toch veel gezelliger."

"Och, maar zou je dat nu wel doen?"

"Waarom niet? En als je dan nog niet kunt slapen, dan maak je me maar eens wakker, hoor, want," — even draait ze zich weer naar het andere bed — en met een verontschuldigend lachje zegt ze, "zie je, ik ben bang, dat ik als ik er eenmaal in ben, toch niet lang wakker kan blijven. Zul je me dan echt eens roepen?"

"Ja maar, ik wil jou niet de hele nacht uit je slaap houden. Je bent al zo'n poos op. Hoe lang heb je hier al niet gezeten?"

"Even maar hoor," zegt Marion, met de rug naar Ellewien toe.

Ellewien kijkt opmerkzaam naar het smalle figuurtje, dat daar zo bedrijvig bezig is de dekens en lakens tussen de matras en de stangen in te stoppen.

"Hè, zo'n bed gaat altijd zo lastig," moppert Marion.

Ellewien schudt weer haar hoofd. "Je moet dat ook niet allemaal doen, om mij."

"Jawel," houdt Marion koppig vol en Ellewien ziet niet hoe stille tranen op het laken druppen.

Als Laura de volgende morgen Marion zal wekken, vindt ze het bed leeg en als ze dan tot de ontdekking komt, dat ook het beddegoed is verdwenen, begrijpt ze het meteen.

Gekrenkt trekt ze haar mond tot een smalle streep. Dit schokt haar. Ellewien moet naar Marion gekomen zijn omdat ze niet kon slapen, angst had misschien en .... niet naar haar, terwijl zij haar toch haar kamer had gewezen. "Als er iets is, klop je maar aan," had ze nog gezegd. Het kan zijn, en dit verzacht iets bij haar van binnen, dat ze de verkeerde deur heeft gehad. Of .... Marion in haar bazigheid is zelf naar Ellewien gegaan.

Weifelend an meteen geërgerd om haar eigen weifeling, blijft ze in de hal dralen en besluit dan de meisjes nog maar te laten slapen. Ze trekt de deur van de lege logeerkamer weer dicht en gaat naar beneden, met het onprettige gevoel ergens buitengesloten te zijn.

Ellewien heeft even moeite zich alles te realiseren als ze wakker wordt. Ze droomde dat ze thuis was, dat ze met Jochem door de groene weiden liep en door het hoge gras de dijk opklom. En vóór hen was het water. Even helblauw als de hemel die zich strak daarboven spande, maar aan de horizon vloeide alles in wazig-wit ineen. Midden op het blauw, z'n onzichtbare bestemming volgend, tjoekerde een bootje; af en toe was er een plons in het water van een vis, die happend een luchsprong maakte; een paar meeuwen wiegden stil, zacht op en neer deinend, met de lichte stroom mee en klokkend spoelde de zacht aanstromende vloed op en over de grote bazaltstenen beneden hen, aan de voet van de dijk, het wier op en neer slierend. En toen opeens holde ze weg van Jochem, boven over de grasberm en hij holde haar na. Ze riepen naar elkaar en hun stemmen verklonken over het water tot ze zich lachend door Jochem liet vangen. Zijn armen waren om haar heen en hij kuste haar op de mond, telkens en telkens weer, zijn helblauwe ogen, waarin alles om hen heen zich scheen te weerspiegelen, in de hare. En in haar brandde en klopte alles van liefde voor hem en ze deed geen poging om los te komen uit zijn omhelzing, maar ze gaf hem zijn kussen terug.

Ellewien voelt zich nog één met deze zonnige, wijde, kleurige wereld, ze ruikt nog de zilte lucht en het brandt en klopt in haar en ze voelt Jochems warme mond op de hare, als ze het tweede bed ziet, waar Marion slaapt. Maar haar droom was ijl en zinkt weg en het beeld verduistert. Alle warmte van Jochem wordt aan haar onttrokken, want grauw en angstaanjagend komt daar de vloed, de alles en alles vernielende, en daar is de zolder .... die kantelt. Wat warm was in haar, bevriest. Weer hoort ze haar eigen woorden van de vorige dag: "Ik ben van steen. Een stenen bruid."

* * *

Marion loopt met Ellewien langs de Singel. Ze zijn samen naar het evacuatiebureau geweest om papieren voor Ellewien in orde te laten maken. Ze heeft geen enkel bewijs wie ze is, maar dat hindert niet, zeggen de heren daar, dat komt later wel in orde.

Ze passeren nu de bushalte waar Marion zaterdagavond met vader heeft lopen wachten. Wat lijkt dat lang geleden, peinst ze, die zaterdagavond, toen alles nog gewoon was.

Ellewien heeft een kind aan haar hand van een van de mensen uit het dorp, die ze op het bureau heeft ontmoet. Het kind was moe van het lange wachten en werd zeurderig en omdat ze toch in de buurt zijn, zal Marion het even thuisbrengen.

Net als zaterdagavond, wijkt Marion nu ook van de drukke weg af, naar het plantsoentje. Het is zo haar gewone loop. Ook nu neemt ze het pad dat onderaan vlak langs het water loopt. Er staat een koude, gure wind, die de wilgetakken wel beweegt, maar nu niet wild heen en weer zwiept. Het water is ondoorgrondelijk zwart en heeft een kleurloze golfslag, zonder één wit kuifje. Marion heeft meteen al spijt, dat ze hier is gaan lopen, het zal Ellewien zo aan alles herinneren .... Toch spieden haar ogen met heimelijk inwendig plezier de Singel af, of ze ergens nog haar grote, zwarte takkenboszwaan kan ontdekken, maar dan klinkt de scherpe stem van het kind, dat met een donkere blik en boze zwarte ogen terugwijkt naar de plantsoenkant: "Hier kun je verzupen."

"Ja," zegt Ellewien met een harde stem.

Marion krimpt ineen en neemt het eerste het beste paadje door de parken, dat terugbuigt naar de drukke verkeersweg.

Thuis komt Laura hen in de gang tegemoet. "Ellewien, bezoek voor je."

Het geeft Ellewien een schok. "Voor mij?"

Jochem, denkt Marion hoopvol en ze zou Ellewien wel in willen fluisteren: Wees nu niet van steen. Maar moeders stem gaat voort: "Een oude grijze heer met een dame. Familie van je."

Familie .... en dan een oude heer .... Ellewien kan niet zo gauw nagaan, wie het kunnen zijn.

"Ik weet niet ...." zegt ze schouderophalend. Nieuwsgierig gaat ze naar binnen.

Laura kondigt haar aan. "Daar is ze hoor." Marion volgt, onbewust ervan dat een weerzien na een paar dagen zo hartbrekend kan zijn, want in de kamer wachten tante Cor en oom Jan wiens ravenzwarte haar in twee dagen en nachten spierwit is beworden. Bij het binnenkomen ziet Ellewien hem het eerst en daardoor aarzelt ze een ogenblik.

Zacht en haast vragend klinkt haar stem: "Oom Jan?" Hij is haar zo vreemd .... maar in datzelfde ogenblik stort tante Cor zich tussen hen. "Kind, kind!" huilt ze. "O, Ellewien." Marion staat aan de grond genageld en ze weet niet eens dat de tranen haar langs de wangen lopen, maar gefascineerd blijft ze kijken naar die twee vrouwen en naar die oom, die er zo intens ontredderd bij staat.

Laura neemt haar mee naar de keuken.

"Gelukkig," zegt ze tegen Marion, "dat ze hen nog heeft. Ze woonden vlak bij haar, die oom en tante, en zij zal nu een moeder en hij een vader voor haar zijn." En intussen komt de altijd zorgende en praktische huisvrouw weer bij Laura boven. "Hier, Lies is boven op de slaapkamers bezig, maal jij maar even koffie voor me. We zullen gauw een vers kopje koffie voor hen zetten."

En Marion maalt, op de punt van de keukenstoel, met het gele vierkante molentje tussen haar knieën, zo hard en ze verwoed, of haar leven ervan afhangt. En zij denkt aan Jochem. Wie weet, als Ellewien hem ziet, zo, ja ook zo onverwacht, of ze het dan niet vergeet, dat ze van steen is. Ja, denkt ze blij en hoopvol, dat moet wel. Zonder dat ze hem ooit gezien heeft, vindt ze Jochem aardig en haar warme hart zal voor hem blijven vechten. O, weet ze opeens, dan is dit natuurlijk die tante, die de bruidsjapon voor Ellewien gemaakt heeft en waar ze zaterdagavond nog is geweest om te passen. Ellewien heeft het haar allemaal verteld. Ze zucht zwaar. Zelfs heeft ze ook zo haar verlangens en als je dan zo dicht voor de poort van het geluksland hebt gestaan als Ellewien en die poort wordt voor je neus dichtgeslagen of je moet hem zelf dichtslaan omdat je nu eenmaal niet anders kunt, en er is dan alleen maar ontzettende narigheid ....

"Ik ging vast dood, als ik in Ellewiens plaats was." Ze zegt het zomaar voor zich uit en weer volgt er een zware zucht.

"Och kind," moeder zegt het nogal nuchter, "je gaat niet dood wanneer je wilt."

Marion hoort de toon en voelt zich erdoor gekleineerd, op haar manier beledigd. "Ik zeg toch niet, dat ik het zou willen, maar het gebeurde." Dat moeder dat nu niet begrijpt.

Laura heeft het water al aan de kook. Vlug doet ze de gemalen koffie in de filter. Een vleugje zout erbij .... borrelend komt het bruine vocht in de filter omhoog. Marion hoort het doorlekken in de pot, meteen de heerlijke geur opsnuivend, en haast automatisch draait ze de gaskraan om als de melk in het steelpannetje omhoog komt bruisen.

Ze kijkt toe hoe moeder de kopjes, die al klaarstaan op het blad, volschenkt. Dan blijft ze alleen.

Binnen zitten de drie bij elkaar. Verslagen, ontredderde, verdreven mensen. Oom Jan heeft al verteld, dat allen reeds gevonden zijn. Ze hadden niets geleden. Ze waren ook al gauw aangespoeld, maar doordat vreemden hen hadden gevonden, wisten ze niet dadelijk wie het waren.

"Heeft u .... hen zelf gezien?" vraagt Ellewien.

Oom Jan knikt. Het enige dat tante Cor kan uitbrengen is: "Zo vredig."

Oom Jans stem wordt weer vaster. "Om henzelf behoeven we gelukkig niet te treuren, kind. Zij hebben het nu beter dan ze het hier op aarde konden hebben."

"Mag ik .... gaan kijken?" fluistert Ellewien.

"Ja, mogen wel, maar zou je dat wel doen? Is het niet mooier de herinnering te houden aan zaterdagavond, toen we nog samen zongen: "Daar wordt het engelenlied gehoord," weet je nog wel? En .... dat horen zij nu ...."

(Wordt vervolgd.)

The Birthday Gift

It was eleven o'clock in the morning, and Grade IV was busy doing arithmetic. Jenny Jones had already finished her page, and she looked at the empty desk in front of her. Funny, where could Helen be this morning? Maybe she was sick, but nobody had phoned Miss Brown, and nobody seemed to know why Helen had not come to school that morning. Jenny decided that she would go to Helen's house at lunchtime, and find out what had happened to her best friend.

Just then somebody knocked softly at the door, and Miss Brown told one of the boys to open it.

"Well, look at that!" Miss Brown exclaimed, when she saw who came into the classroom, and everybody stared at Helen! "What happened to you, did you forget to get up this morning?" as Miss Brown Jokingly, but Helen only shook her head, and answered softly: "Oh no, I got up at seven o'clock this morning."

"Well, why don't you sit down, and tell us all about it," suggested Miss Brown kindly. "You are never late Helen, that's why I am so surprised to see you come when it's almost lunchtime.'

"Well," Helen began, "just when I was ready to go to school, my four-year-old sister Anita fell down the basement steps. We don't know how it happened, she must have slipped or something, but she hurt her leg so badly that mother was afraid it was broken. Mom told me to stay home and watch my baby brother, while she took Anita to the hospital. Mom just got home a little while ago, without Anita. Her leg is broken, and she will have to stay in the hospital for a few days, and her leg will have to stay in a cast for a long time, for mother said that it was broken in two places. And imagine, tomorrow is her birthday. She was going to have a party tomorrow, but now she will be in the hospital."

"Isn't that too bad, I feel sorry for your sister and for your family," Miss Brown said, "I remember Helen, that your father was in the hospital for two months not too long ago. And now your sister has a broken leg; but you are a good girl to help your mother out. But your mother is pleased that you are old enough to babysit your brother!"

The class went back to the arithmetic problems, but Jenny kept on thinking about Helen and her sister. Imagine, having to spend your fifth birthday in the hospital! Jenny knew how lively Anita was, it would be hard for her to have her leg in a cast for so many weeks. At lunchtime all the girls surrounded Helen. Everybody liked her, and how everybody wanted to hear more about the accident. And then, all of a sudden, one of the girls had a splendid idea!

"Listen," Barbara suggested, "why don't we each buy a small present for Helen's sister, all the girls in our class, of course, not the boys. And then we could take all those gifts to school tomorrow and wrap them up nicely and put them all in a basket and then Helen could take them home, and Helen's mother could take them to the hospital when she visits Anita tomorrow night. Then Anita will still have a birthday party in the hospital."

"Good idea," agreed the other girls, "come on, let's ask Miss Brown."

Miss Brown liked the idea very much. "But don't spend too much money," she warned the girls, "otherwise your parents might disapprove."

"I'm sure I will be allowed to spend fifty cents," Barbara said, "maybe I could buy a colouring book and some crayons."

"I could buy a small doll," somebody else suggested, and pretty soon the girls talked about nothing else but Anita's surprise party. Only Jenny Jones was very quiet, but nobody noticed.

At three-thirty Miss Brown once more told the girls in her classroom not to spend too much money, and she promised them that she would take several sheets of wrapping paper to school the next day and some "Scotch tape" and ribbons. "At recess time we can wrap them all up," she said, "and I'll take a large cardboard box to school. Maybe we could decorate the box with some wallpaper, and Anita will have the best birthday party yet."

"Oh, I can't wait to tell mother;" Helen cried when she walked home with Jenny. "I'm sure mom will be just as happy as Anita. What are going to buy for Anita, Jenny?"

"Oh, I don't know yet," Jenny answered vaguely, and then she quickly changed the subject. "Come on, let's run, I'm starving," she shouted, and a few minutes later Helen was home.

Jenny only had a few more minutes to walk, but now, all of a sudden, she stopped running, and she didn't seem to feel hungry anymore.

How could she buy a present for the sister of her best friend if she didn't have any money left in her piggybank? Three weeks ago she still had two dollars, dad gave her a quarter every Saturday, and Jenny had saved it for a long time. But last week she had finally bought the new schoolbag she had wanted for such a long time. It cost three dollars, but aunt Patricia had lent her an extra dollar. "But remember Jenny," she had warned her niece, "you won't get an allowance now for four weeks, so no more money-spending for a month now!" Jenny had agreed with aunt Pat, after all, she had not really needed the schoolbag, but she had used her old one for three years now, and all the girls in her class had schoolbags just like the one Jenny had bought.

But now she had no money left, and daddy would not be home until Saturday. She could ask aunt Patricia for some money for Anita, but she already knew what the answer would be. Aunt Pat was so very strict, she would flatly refuse.

"Oh, why does aunt Pat have to live with us!" Jenny thought all of a sudden. "Why did mom have to die three years ago?" If mother was still alive, she would understand Jenny's problem, all mothers did, and she would know that it was simply impossible for Jenny to go to school without a present, while all the other girls would have bought something very special for Anita. Why, even Helen might not like Jenny anymore if she came to school empty-handed. She could not explain to Helen what it was like not to have a mother, and only an old aunt to take care of you, and a father who was only home on weekends.

Jenny knew that mother lived in heaven now, with God, that God had taken her home after her illness, and that mommy was so very happy now. Jenny also knew that her family had been very fortunate when aunt Patricia, mother's oldest sister, had written to her father that she would come and live with them and take care of Jenny and her younger brother Peter. And aunt Patricia tried very hard to be nice to her niece and nephew, but it wasn't like mommy.

Aunt Pat had never been married herself, and had never had children of her own, and Jenny often felt that aunt Pat didn't quite understand what it was like to be a girl or a boy. "It's such a long time ago that aunt Pat was a girl herself," Jenny thought miserably.

When she entered the kitchen, she found her aunt putting the dinner in the oven. "Well, how was school today?" and Jenny told her aunt all about Helen's sister Anita. "And now all the girls are going to buy a present," she continued, "but I have no money left, and I still owe you a dollar."

The answer was as she had expected. "I'm sorry," aunt Pat replied, "but why don't you look in your room, maybe you can give Anita one of your books or toys."

Jenny looked in the toybox, but her dolls were all worn out and shabby-looking. She found some puzzles, but several pieces were missing. She had some colouring books and pencil crayons, but nothing was brand new, everything had been used. Finally she looked in her bookcase, and she picked out a book with fairy tales. It wasn't torn, and the pictures were very pretty, just something a small girl would like, but again, it wasn't new, everybody could see, just by glancing at it, that Jenny was giving a second-hand present away. The girls might think that she was too stingy to buy something with her own money.

Jenny was quite unhappy, and when her brother Peter called her for dinner, she told him about her troubles.

"Why, you can give her one of my guns," Peter offered good-naturedly, but Jenny replied angrily:"Oh, go away, you're no help. What's a girl supposed to do with a gun?"

"Well, did you find anything?" aunt Pat wanted to know, and Jenny showed her the book. "It's the best I can find," she said, and aunt Pat thought the gift was very nice.

"It's not new," Jenny tried to explain, but aunt Pat thought that was nonsense. "When I was a girl, I didn't even have one-third of all the toys you children have," she went on.

Jenny remained silent, aunt Pat just simply didn't understand.

It was Jenny's turn to read the bible story, but tonight she barely knew what she was reading. Aunt

Pat always asked questions about the bible story, and Jenny mostly knew the answers, but tonight Peter was the one who had all the answers. Jenny knew it wasn't right; Dad had taught them both to be reverent during the reading of the bible, because it was God who was speaking to them, but she simply couldn't stop thinking about Anita's gift.

And then . . . as she was brushing her teeth before she went to bed, she had an idea. She looked at the pretty bubble-bath bottle which daddy had given her for her birthday. The bottle was empty now, but it was still a very pretty bottle, with roses and daisies painted on it. Perhaps . . . yes, . . . she was sure aunt Pat wouldn't mind. Quickly she ran to the livingroom.

"Aunt Pat . . ." she began breathlessly, ". . . do you mind if I get some soap or detergent from the kitchen? I'm going to put some soapy water in my empty bubble-bath bottle, and I'll tie a ribbon around it, and then Anita can blow bubbles when she comes home! That's just something a five-year-old girl will like! And I can go and get a piece of wire, real thin wire from the basement, and bend it, and make a loop at the end, and Anita can use that fir blowing her bubbles. All she has to do is dip it in the soapy water. s that alright aunt Pat?"

Aunt Pat looked at her excited niece and started to smile. "I think that's a great idea," she agreed, "and you know what Jenny, you could even make your own birthday card! I bet you will have the nicest gift yet!" For the next half hour Jenny was very busy. Peter helped her to cut the wire, and to make a nice, round loop. And even aunt Pat went to her bedroom, and came back with a sheet of pink writing paper. "Now, you draw something on here, and write: "Happy birthday" on it, she told Jenny. Finally the gift was ready. The bottle was filled to the very top, and had a pink bow around the neck. The card was a masterpiece, and Jenny had written a rhyme on it.

"When you blow bubbles
all day long,
I hope your leg will soon
grow strong,"

it read.

That night, when Jenny was finally in bed, her sad mood had completely disappeared, and instead she felt very happy. Aunt Pat had been very helpful after all, and even Peter had helped her. She was still a very lucky girl, and her gift would certainly not be the worst. She closed her eyes under the blankets, and folded her hands, and thanked God for all the good things He gave her.

The next morning at school all the girls compared gifts. There were colouring books and crayons and small dolls and dolls cloths and books, and eve an mouth-organ. But then Jenny opened her paper bag. She was still a little nervous. Would the other girls, and especially Helen like her gift?

"Oh boy, is that ever pretty," everybody exclaimed. "Jenny, where did you get that idea? And look at that card, and look, she even made a poem!"

Jenny felt so happy she could sing. Nobody said that it was a funny or a silly gift, everybody liked it. And when Miss Brown saw Jenny's gift, she made Jenny even happier.

"This is what I like best," she said to the whole classroom. "Jenny made this gift herself with a lot of imagination and patience. It's easy to go to the store and buy something, but it's harder to make your own gift. Maybe we could all follow Jenny's example, and make gifts for our family and relatives when it's Christmas. We could even do it in school when we have Art and Craft time. How about it girls and boys?"

Everybody thought it was a great idea, and at recess all the girls were busy wrapping up the presents. The cardboard box looked very pretty, and was soon filled to the very top with gifts.

"I bet Anita wouldn't mind if she broke her leg every year," Helen said jokingly, and everybody alughed and agreed. But the girl who was the happiest that day was Jenny Jones, the girl who had been so sad the day before.

B. Hosmar.

TAKING PRIME MINISTER'S SEAT for the first time since becoming government leader, Prime Minister Pierre Trudeau, wearing a salmon-colored carnation, walks down aisle in the House of Commons. Seated members, front row, from left, Transport Minister Paul Hellyer, Finance Minister E. J. Benson. Second row: Bernard Pilon, Donald Macdonald and Agriculture Minister H. A. Olsen.

THE BATTLE IS ON

The 28th parliament of Canada has been opened with the Speech from the Throne, which was read by the Governor General but which in fact was written by the Prime Minister.

This Speech from the Throne has been the subject of a debate in the House of Commons last week and it has led to a motion of non-confidence. After the customary congratulations to the Prime Minister, the new Ministers in the Cabinet, to the Speaker of the House and to the Members who moved and seconded the address in reply to the Speech, a lively debate took place, which was opened by the Leader of the Opposition, the Hon. Robert Stanfield.

Mr. Stanfield held a long speech in which he tore the Speech from the Throne apart. He started with accusing the Government that to many things attention was paid, but that the Prime Miinster did not have the courtesy to even mention the Queen. He went on and item after item he found reason to criticize the government. It must be said, however, that the Prime Minister, the Hon. Pierre E. Trudeau, had an answer to all of Mr. Stanfield's points. Whether the answers satisfied the Opposition is another question. Very likely they did not. But the Prime Minister has given the evidence that he is a good speaker and that he speaks his English as well as his French with the least difficulty.

After Mr. Stanfield had expressed his dissatisfaction and Mr. Trudeau had answered him, a few more speakers addressed themselves on the Speech of the Throne. None appeared to be very happy with which had been said in the Speech and the debate ended up with a motion of non-confidence in Canada's new government. Seeing the composition of the House of Commons today, the outcome of the vote was not very doubtful, with 101 against 145 the motion was defeated, which means that the government can continue with its program.

The earth is the Lord's

by Dr. Simon Kistemaker

When the Netherlands experienced its Golden Age during the seventeenth century, Dutch Calvinism, too, experienced a period of growth and development. Though the temptation is very real, no one wishes to claim that the tremendous cultural achievements in the seventeenth century—to think only of the works of Rembrandt—are due only to the influence of Calvinists. Undoubtedly the Calvinists were instrumental in setting the pace for the development in the area of arts and science, but they were not exclusively responsible for introducing the Golden Age. Yet the Calvinist must receive credit for showing the world that dividing life in the two categories of nature and grace taught by the Roman Catholic Church was founded on Greek philosophy and therefore not in harmony with the teachings of Scripture.

The seventeenth-century Calvinist taught that man redeemed by Jesus Christ must show his gratitude to his Savior by being active in this world and to develop life to the honor and glory of God. Whatever his hand found to do he did religiously for his Lord. Thus his basic philosophy was not one of division but of unity; he did not see a natural world stained with sin in which he must live to the day of his death and a heaven beyond with its door ajar for all those redeemed by Christ. His basic philosophy was that the earth belongs to the Lord and has been redeemed by Him; the Christian as the child of God has been placed in this world to reflect God's glory and virtues in all he does. The Christian does not separate life and religion because for him all of life has religious meaning. For him, every honorable calling in life is God-ordained. Thus the world around him becomes for the Christian the workshop of life. To be sure, the workshop belongs to the Lord but the Lord Himself has given the Christian the mandate to work there joyfully, to be creative, and to develop the earth to God's greater glory.

* * *

Even though this philosophy, this way of life, this basic conviction has been proclaimed for the last three centuries by many sincere Christians throughout the world, the question concerning its Biblical basis arises repeatedly. Does this message of the unity of life find an echo in the Word of God? What does the Bible say about this world in which we live, about the spiritual world beyond, and about the role of man in relation to this world and the world to come? It is good that these questions are asked once in a while and that answers are formulated to set forth the Biblical view of life. Furthermore, it is good when answers to the above-mentioned questions are given by those people who are not directly related to a cultural and spiritual heritage which is ours.

Dr. George Eldon Ladd, professor of New Testament Exegesis and Theology at Fuller Theological Seminary in Pasadena, California, delivered the Nils W. Lund Memorial Lectures at North Park Seminary in Chicago, Illinois in November 1966. These lectures have now appeared in print under the title *The Pattern of New Testament Truth*, published by the William B. Eerdmans Publishing Company of Grand Rapids, Michigan.

The author traces the Greek view of the world and man through the pre-Christian and Christian era and tries to determine whether this view may also be found in the writings of the prophets and apostles which make up the sixty-six books of the Bible. Concerning the Old Testament view, Dr. Ladd has this to say: "The Old Testament view of God, man, and the world is very different from Greek dualism. Fundamental to Hebrew thought is the belief that God is the creator, that the world is God's creation and is therefore in itself good. The Greek idea that the material world is the sphere of evil and a burden or a hindrance to the soul is alien to the Old Testament. When God created the world, he saw that it was good (Gen. 1:31). The world was created for God's glory (Ps. 19:1); the ultimate goal and destiny of creation is to glorify and praise its creator (Ps. 98:7-9). The Hebrews had no concept of nature; to them the world was the scene of God's constant activity. Thunder was the voice of God (Ps. 29:3-5); pestilence is the heavy hand of the Lord (I Sam. 5:6); human life is the breath of God inbreathed in man's face (Gen. 2:7; Ps. 104: 29)."

Of course, sin entered the world when man wished to "be like God" (Gen. 3:5) and God pronounced his curse upon man and the entire world. And man is continually aware of the effect of this curse when he experiences pain, hardship and death. Nevertheless God has not forsaken man for He gives him life and happiness. God has not withdrawn Himself from this world which now groans and moans under the curse of sin. "The Old Testament never views the earth as an alien place nor as an indifferent theatre on which man lives out his temporal life while seeking a heavenly destiny. Man and the world together belong to the order of creation; and in a real sense of the word, the world participates in man's fate. . . . Behind this concept of man and the world is the theology that both man and the world are God's creation, and that man's true life consists in complete obedience to and dependence upon God. This can be illustrated by the Old Testament concept of life. There is no antithesis between physical and spiritual life, between the outer and the inner dimensions in man, between the lower and higher realms. Life is viewed in its wholeness as the full enjoyment of all of God's gifts (p. 32)."

Man, as creature, is part of creation and therefore his deliverance from sin is not to be understood as a deliverance from this creation of which he is part and parcel. The Old Testament in principle and the New Testament in reality teach that salvation is not the soul's escape from this world but that it is the redemption of man and the world in which he lives.

* * *

Living in the New Testament era, Christians without neglecting the abiding truths of the Old Testament find fulfillment and direction in the New Testament. In view of the Greek world in which the New Testament was written, one might expect that the Old Testament emphases gradually disappeared being exchanged for Greek thought, that is, the Greek view of man and the world. But the New Testament writers do not portray reality in terms of Greek thought; they do not divide life between this evil world and the spiritual world beyond. Neither in the four Gospels nor in the Epistles of the apostles do we find departure from the teachings of the Old Testament. In fact, the New Testament view of reality is merely a continuation and to some extent an elaboration of the Old Testament view of life.

The lecture entitled "The Synoptic Pattern: The Kingdom of God" (Chapter Two) teaches unmistakably the concepts characteristically outlined in the Old Testament survey. Says Dr. Ladd, "The world is never viewed as evil *per se*. The world can *become* an evil thing when it comes between man and God. The gain of the whole world can mean the loss of true life (Mark 8:36); however, this is not because the world is evil, but because it becomes the object of man's affection. This was the sin of the rich young ruler: not the fact that he was rich, but that he chose the world's riches over the Kingdom of God (Mark 10: 22ff.) (see pp. 42f.)"

With justification one could point out that Paul in his letter to the Philippians does express a longing to be taken out of this world, for, says Paul, I have the desire to depart and to be with Christ, for that is far better (1: 23). And in the second letter to the Church at Corinth, Paul writes that we are willing rather to be absent from the body, and to be at home with the Lord (5:8). Does Paul indicate that our ultimate destination is not the earth but heaven? "But if our true home is heaven, this does not mean that the disembodied soul flies away to heaven there to abid in glory; it means that Christ will come from heaven to earth bringing with Him the heavenly life, transforming our lowly mortal bodies of flesh and blood to conform to his glorious body; and this transformation does not occur at death when the soul departs to be with Christ; it occurs at the Day of the Lord when God will bring with Him those who have fallen asleep' (I Thess. 4:14) (p. 107)." At the Day of the Lord, Christians shall behold a new heaven and a new earth. However, throughout his epistles, Paul never teaches that salvation consists of a flight from this evil world to God. Paul teaches the work of Christ's redemption of man in the setting of the created world, for ultimate salvation is the redemption and transformation of man and his world.

* * *

In conclusion, we wish to thank Dr. Ladd for sharing with us the lectures on the fundamental teachings of New Testament truth by having them published and made available to the reading public. We again consider the vitality of the Christian faith displayed most strikingly by Christians who see that man created as the crown of God's creation and though fallen in sin but redeemed by Jesus Christ must view this world as the arena of the Christian's activities.

THE WORLD AROUND US

American Investment in Europe

According to some authorities it is quite possible that in another fifteen years the world's third largest industrial power, just after the United States and Russia, will not be Europe, but American industry in Europe. Today the American investment in Europe in fixed assets (plants and equipment) is over $14 billion, with once again as much in working capital. The massive size of the U.S. firms heading the penetration (e.g. International Business Machines, Ford and General Motors) has forced European firms to centralize and merge to remain competitive.

But there is another aspect which is more subtle: American methods. An American banker working in Paris gets many requests from French firms looking for Frenchmen "with experience in an American Corporation". The manager of a German steel mill will only hire staff that "has been trained by an American firm". The British Marketing Council, with the British government footing the bill, sends fifty executives to spend a year at the Harvard Business School. The European firms know that the Americans in Europe have made more mistakes than they have, but what impresses them is the fact that the Americans have corrected their mistakes and that they can change their methods much faster than the European firms. The Americans everywhere have set up European-scale headquarters responsible for the firm's Continental business, with sweeping powers of decision, and instructions not to pay attention to national boundaries. These U.S. subsidiaries have shown a flexibility and adaptability that have enabled them to adjust to local conditions, be prepared for political decisions that are made or are contemplated by the Common Market.

In the past ten years American corporations have invested $10 billion in Western Europe — more than a third of their total investment abroad. Of the 6,000 new businesses that were started overseas by the Americans in this period more than half were in Europe. All the larger companies have set up European headquarters from which the whole European network is directed. Union Carbide, for instance, set up its European headquarters in Lausanne in 1965. The Corn Products Company, with ten European branches resides in Brussels and IBM directs all its European activities from Paris. Standard Oil of New Jersey has its European oil (Esso Europe) headquarters in London, and its chemical (Esso Chemical SA) command in Brussels. For Esso, Europe now represents a market larger than the United States, and one growing three times as fast. Both headquarters have been told to "ignore the present division between the Common Market and the free-trade zone (Britain, Scandinavia)."

The American corporations, with their greater wealth, can conduct business in Europe faster and are more flexible than their European counterparts. And it is the flexibility, more than the wealth, that makes the European firms afraid. Common Market officials are still looking for a law that will permit the creation of European-wide business, but American firms, with their own headquarters and branch offices already have achieved "Europeanization". Many businessmen in Europe are asking "How do the Americans do it?" And to provide an answer for them the three American management-consultant firms with branches in Europe (Booz, Allen and Hamilton, Arthur D. Little, Inc., and McKinsey and Co.) have DOUBLED their staff EVERY YEAR for the past FIVE YEARS.

During the next few years American investment in Europe will continue to grow far more rapidly than native investment. American profits are half again as large as European. America is assuming the major role in strategic areas of development; not through ordinary investment, but through take-overs of European firms that are then transformed into rich and powerful American corporations. And much of this is done with European money that their businessmen do not know how to use.

This American investment is both good and bad for Europe, although in the long run the latter outweighs the former. On the good side the American investment introduces manufacturing processes and management techniques to the self-analyzation and modernization they would not have accepted without the American competition. But the other side of the coin is that with increasing domination of industry the European is becoming a wage earner in American operated concerns rather than a factory owner in his own right. Most of the areas where Europeans are competitive with American firms are in the high-labour field, since European wage levels are only half of those in the United States. This will eventually change and then in those areas Europe will not be able to compete with American made goods — either imported or manufactured in Europe by American firms.

Some politicians have suggested that one way out of the dilemma is simply to nationalize the American industries within a given country. But this is mistaking the shadow for the substance. Suppose De Gaulle wanted to nationalize IBM-France which has several modern plants and a research laboratory at La Gaude in Provence. France would then own and operate these modern facilities, but IBM would pull out its managers and technicians. The complex in France would be cut-off from all the creative flow of stimuli from the parent company and within a few months would be hopelessly out-of-date. The way the company is organized now, the parent company is in the United States and all the discoveries made in the laboratory at La Gaude are immediately transmitted by Telex to the United States where the coordinating offices are located. All the other research centers scattered around the world do the same and are informed by the coordinating offices of discoveries made elsewhere. No one works thus in a vacuum; all centres benefit from discoveries made in the other laboratories. But if IBM in France was nationalized, La Gaude would be cut off from this flow of information and thus operate in a vacuum.

Since nationalization is not the answer, and a continuation along the present path is not either, there are only two possibilities that Europe can choose from: one is to play a complementary role in the American economy by specializing in areas where Europe still has an advantage — mainly because of lower labour costs and the use of foreign patents; the other choice is competition. If Europe chooses the first alternative, the world will split into three zones: a first zone of highly developed technological societies responsible for discoveries and innovations; a second zone, mainly Europe, whose role would be to produce the discoveries made elsewhere; finally, a third zone of underdeveloped nations to provide raw materials and simple industrial products using traditional methods. If this division of labour would take place (the beginning is already here), Europe would become an industrial satellite and could never play a large role on the world stage.

The other alternative, competition, demands that European businesses, particularly those in the area of "Big Science", become fully competitive on the global market. They cannot do this from their own resources; they need government assistance, particularly in such areas as electronics, data processing, space research, and atomic energy. Since all these fields demand a tremendous outlay of money for research, it might even be above the ability of some governments to give adequate financial aid. In that case, the aid must come from a European rather than a national level. So far such organizations as the Common Market, Euratom and the Coal and Steel Community has created a large European Market. Now it is time that the Common Market gets financial power of its own to develop in those new fields that will change the world in the next few decades. Only by becoming competitive with America can Europe hope to become an equal voice in the shaping of tomorrow.

J. J. Bout.

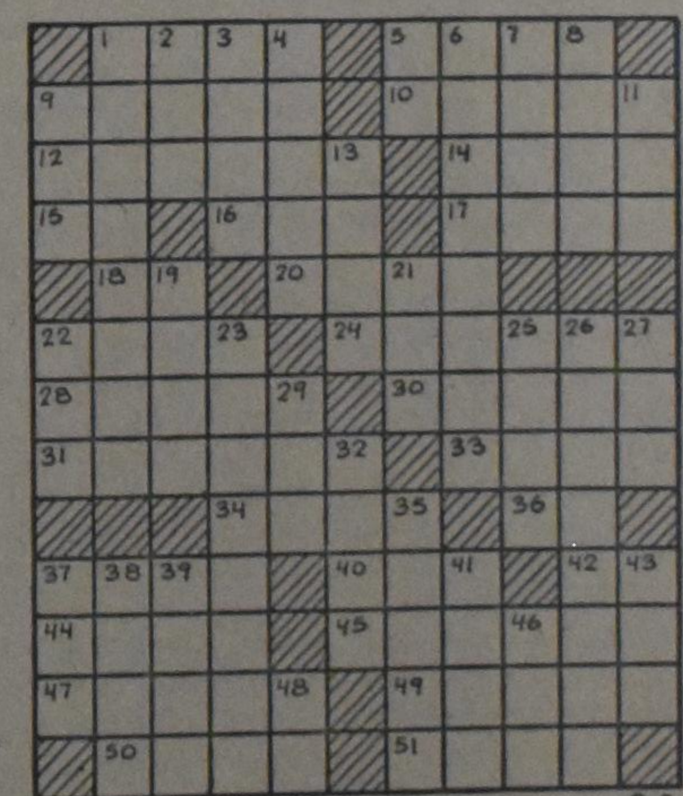
CROSSWORD PUZZLE

ACROSS

1. Gun roar
5. Biting
9. Descriptive of a lass
10. Fashions
12. Selects by vote
14. Nigh
15. Music note
16. Exclamation
17. Starchy rootstock
18. Left-hand page
20. Rouse
22. Swine
24. Foxiest
28. Bird of a sort
30. Speak
31. Scoffs
33. Odds' partner
34. Anglo-Saxon serf
36. Sloth
37. Kind of opera
40. Polyn. drink
42. Old Line state: abbr.
44. Hillside dugout
45. Phenomenon in Yellowstone Park
47. Personification of ferocity
49. Nottingham nursemaid
50. Ripped
51. Demonstrative pronoun

DOWN

1. Man from La Paz
2. Unit
3. Portuguese weight unit
4. Legendary stories
5. Verb form
6. Penitent
7. Notion
8. Costly
9. Gamble
11. Lobby sign
13. Weakens
19. Monster
21. Eskimo knife
22. Footlike part
23. More drowsy
25. Spirit lamp
26. Dregs
27. Bank or university officials: abbr.
29. Divisions of time: abbr.
32. Nylon hazard
35. Occurrence
37. Perched
38. Newspaper item: abbr.
39. Mythical galley
41. Oriental nurse
43. Arid
46. Wild sheep
48. Music note

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

SEA LAMPREYS - THE ROAD BACK

In company with other Georgian Bay—Lake Huron infestations, lamprey-bearing streams in Parry Sound forest district, the Still, Naiscoot, Harris and Boyne will be treated with lampricide this year, under the program of the International Great Lakes Fisheries Commission.

For those to whom this topic comes as something new, a bit of review is necessary.

Man's early development of our vast inland seaway has been a blessing to cargo carriers of many sorts but the associated canals and locks have not been without drawbacks which initially went unrecognized.

Prior to the construction of the Welland Canal, Niagara Falls formed an insurmountable barrier, effectively blocking access to the Upper Great Lakes for many creatures whose primary environment is the ocean.

The Canal, of course, changed all this and offered a rather open door to, among other things, the sea lamprey.

This lamprey is one of the most primitive living fishes and during its adult life exists by sucking the blood and body fluids from native fish, often game fish, to which it attaches itself by a suction-cup mouth, ringed by circlets of anchoring, hook-like teeth. Thus anchored, the lamprey makes a hole in its victim with a rasp-like tongue and clings there, feasting on the life-substance of the unfortunate, unwilling, unescaping host which often dies as a result or is eventually released only to fall victim, badly scarred and weakened, to a subsequent attack.

Once they became well-established in the upper lakes the lamprey were not long in making their presence known. Soon heavily-scarred fish were noted and catches declined. The decline quickly became precipitous and in a few years such important victims as lake trout and whitefish were reduced to insignificant remnants or exterminated completely. Other species likewise suffered very heavy losses. Anglers, outfitters, commercial fishermen and the associated industries throughout these upper lakes went elsewhere, were bankrupted or were forced into other lines for recreation and livelihood. Some of the smaller villages became virtual ghost towns in this fashion.

To devise an effective control, the life cycle of the lamprey was studied in meticulous detail to find a weak point on which to focus the attack.

The lamprey, approaching maturity, cease feeding, ascend a stream, spawn and die. The eggs hatch and the larvae (known as amocoetes) drift down the mud-bottomed areas of slack water. There they feed on microscopic water life for the next four or five years as they harmlessly grow to adulthood.

Then their harmlessness ends, they become adult, parasitic, destructive, quite murderous members of the fish community.

During the next year or two the lampreys swim free in the adjoining lake, taking their sustenance where they can find it, to the detriment of the fish and all therewith concerned.

Becoming sexually mature, the urge to spawn dominates, the gut degenerates and up the very few selected and suitable streams go the adults to begin the entire cycle all over again.

The weak point in the cycle is the four or five years in which the larvae with the several successively younger generations are lazing in the mud of the slack-water pools. At this time there are all of four and at least part of the fifth generation of these young ones lazing around and vulnerably concentrated at the mercy of an ingenious control method.

After years of testing thousands of chemical compounds, one was found which is extremely toxic to lamprey larvae, relatively harmless to game fish and non-toxic to warm blooded animals. Mud-puppy, salamanders, bullheads and suckers often fall victim with the amocoetes.

The search for the control chemical was costly, the chemical itself, is too but the resource which the lamprey knocked out and holds in check represents a multi-million dollar business plus the recreation of the individuals to whom the value is estimated in those intangible but very real accounts which tally restored energy and vigor accrued in periods of recreation. The latter, in the computerized marathon of shortened work-weeks which we now face while dwelling in metropolo-concreto-asphaltum complexes is rising in importance to humanity far faster than we can keep pace with it.

But we are, most thankfully gaining.

Lake Superior, where at least some of the native stocks of fish remained received fast treatment. There, lampreys have been reduced to a level which is permitting the stocking and re-establishment of fair numbers of lake trout.

In Georgian Bay and Lake Huron the re-establishment of trout is planned via the introduction of an especially developed and highly selected splake, (lake trout x brook trout hybrid) which has the deep swimming characteristics of lake trout with the rapid growth and early maturity of the brook.

Since the fish matures early it will have spawned at least once before it reaches a size susceptible to lampreys, at sixteen inches. This promises an early establishment of self-sustaining populations even in the face of residual lamprey populations and those which may continue to arrive from the lower lakes.

It has been a long road but a pleasant avenue of attainment, if not the end, is now in sight; a pleasant prospect for those who remember the fishing as it was, a pleasant speculation for those too young to recall. One more milestone in our never-ending struggle to preserve or restore man's habitat for man.

SOLUTIONS OF THE JUNE AND JULY PROBLEMS

No. 304 (Palatz)

Our veterans will have had no difficulties whatsoever with this problem. However, our beginners and newcomers were doubtless a bit confused. The rather simple idea is the struggle between the white Bishop and the black Knight. The white Bishop should stay close to home, leaving the Knight as little room as possible; if you keep that in mind the one-way solution can easily be found. 1. B-B2 (not farther), N-K7 or R7; in both cases white proceeds again one square at a time; 2. B-N3 (the only way, because after 2. B-R4? 2. —, N-B6 would follow.), N-B6 or Q5; 3. B-B4 check and 4. BxN mate.

No. 305 (Eerkes)

This two-mover seems to be very involved and difficult at a first glance, but the solution is extremely simple: 1. Q-R5, thr. 2. Q-B3 mate.

No. 306 (Chéron)

The point in this problem is that the white Queen and the white Bishop have to change places. The white Queen is able to mate at B8. But some carefulness should be applied because the black King might escape via B4 and Q5 if the white Queen would become too much involved in the moving. However, if you watch out it can nicely be done. 1. B-KR3, K-B4 (there is nothing else); 2. Q-KN4 (this move falls just in line: keeps an eye at the King and prepares the decision), K-B3 (back again of course); 3. Q-QB8 mate. Excellent, isn't it?

No. 307 (Dawson)

This problem has check in the keymove. One simply does not expect such a thing, but once in a while it happens and there is nothing against it. In this solution the check even fits very nicely. 1. R-Q8 check, waiter. Did you enjoy the variations? For instance 1. —, K-B6, PxL mate, and 1. —, K-B4; 2. R-KR5 mate. A good problem.

No. 308 (Galitzky)

I suppose that all of our contestants will have enjoyed this problem tremendously. I gave a small hint when I wrote about geometry in this problem. I hoped that you would think of the peculiar position of the white Queen, having the two diagonals completely to her disposal. This problem shows the beauty of chess in a special manner.

1. B-R8, BxP at N7; 2. R-R1, BxB; 3. QxB mate
RxR check; 3. QxR mate
1. —, RxP; 2. Q-N7!, PxQ; 3. RxB mate
PxB; 3. QxR mate.

No. 309 (Solowjew)

A regular two-mover as this one is also enjoyable in my opinion. 1. Q-K4, thr. 2. QxP mate. Interesting variations give some colour to this problem. 1. —, QxN; 2. BxQ mate. 1. —, Q-R4; 2. N(N5)-B3 mate (discovered and double mate). Etcetera.

No. 310 (Lewman)

This is a very difficult problem. Even if you found the right key the variations might have given you headaches. But the full solution gives much satisfaction. 1. B-Q5!, thr. 2. R-B7, disc. check, K-K4; 3. P-B4 mate. A beautiful mate, isn't that true?

Variations: 1. —, B-Q2; 2. R-K8 disc. ch., K-B2; this would almost make you despair, but there is again a peculiar mate: 3. N-R8 mate.

1. —, B-B5; 2. R-Q7 disc. ch., K-K4; 3. B-Q6 mate.

1. —, K-B4; 2. R-K6 disc. ch., K-N4; and 3. B-N4 mate (this is a very tricky one).

No. 311 (Loschinsky)

Did you discover that all possible black moves in this problem have an answer already in some mate by white? Such a situation is a sure sign that you have a waiter before you. Usually, finding of a keymove which does not change the position is difficult. In this case, however, it was not difficult at all: 1. B-N3.

DUTCH

304. 1. Lc2, Pe2; 2.Lb3, P onv.; 3. Lc4 ch en 4. LxP mat.

305. 1. Da5, dr. 2. Dc3 mat.

306. 1. Lh3, Kc5; 2. Dg4, Kc6; 3. Dc8 mat.

307. 1. Td8 schaak, tempo.

308. 1. Lh8, Lb2:; 2. Th1, Lh8:; 3. Dh8: mat.
Th1:; 3. Dh1: mat.
1. —, Tb2: sch.; 2. Dg2, hg7:; 3. Tc1: mat.
bc5:; 3. Db2: mat.

309. 1. De4, dr. 2. Dd4: mat.

310. 1. Ld5, dr. 2. Tf7 sch, Ke5; 3. f4 mat.
1. —, Ld7; 2. Te8 sch, Kc7; 3. Pa8 mat.
1. —, Lf5; 2. Dd7 sch., Ke5; 3. Ld6 mat.
1. —, Kc5; 2. TK5 sch., Kb5; 3. Lb7 mat.

311. 1. Lb3 tempo.

Let's Play Chess

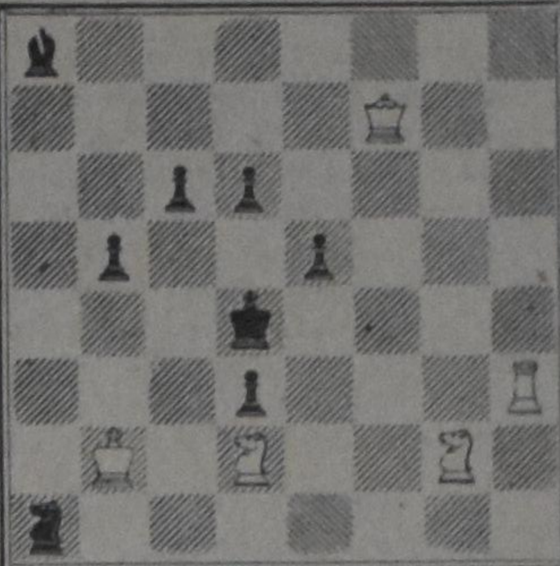
Editor Mr. C. HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN SEPTEMBER

No. 318

Author: L. A. Issajew

Black: 8 pieces

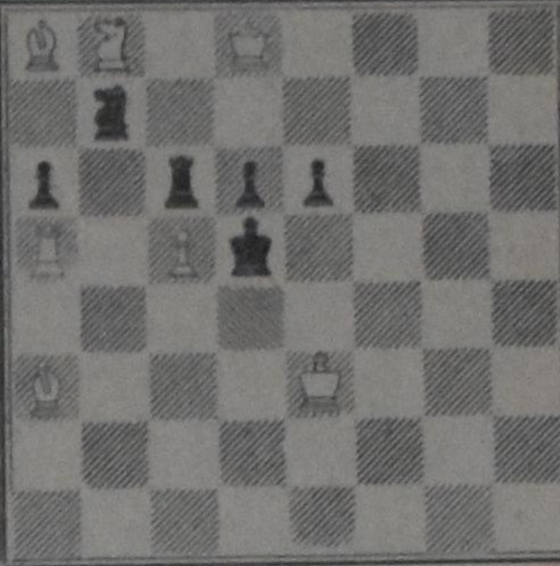
White: 5 pieces

White to play and mate in three moves. 3 points

No. 319

Author: E. S. Montwid

Black: 6 pieces

White: 7 pieces

White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. The two problems in this second series of the month are very interesting. If you don't wait till the last minute, I am sure you will find both of them.
2. No. 318 appeared in 1925 as a first publication in the British Chess Magazine. After so many years it didn't loose a bit of its attraction. Keymove, threat, if any, and all variations are asked for, which is in short the full solution.
3. No. 319 was in 1891 a first prize winner. The judges in those days considered it outstanding. Today the opinions would differ, I think. But still it is a very enjoyable problem. The keymove should be indicated plus the threat if there is any.
4. Solutions of the September problems should be postmarked not later than the 20th of October. Those living outside of Ontario have 5 days more. Address your letters to the editor personally.

THE WORLD'S BEST CHESS PLAYERS took part in an eleven-day chess tournament in Hart House, Toronto. In the tense atmosphere, Zvonko Vrabesik, Canadian Master, concentrates fiercely as he plans his strategy. (Telegram Photo)

LUISTEREN

In een kort verhaal dat ik eens las, werd de hoofdpersoon, een jonge man, door een meisje (óók jong) bijzonder gewaardeerd omdat hij was, wat zij noemde: somebody who respected all persons. Of hij nu te doen had met oude mensen, jonge mensen, of zelfs kinderen, hij zag in hen altijd de ander, naar wie het waard was te luisteren, aan wie het waard was aandacht te besteden.

Ik vond dit wel de moeite waard om er eens over na te denken, wat ik dan ook gedaan heb. Om tot de ontdekking te komen, dat de jongeman uit het verhaal mij ver vooruit was. Werkelijk aandacht voor een ander, of zo U wilt, je naaste te hebben, is een prachtig iets. Je moet het willen en dan kun je het ook wel. De grootste hindernis die je erbij in de weg kan staan is misschien wel een teveel aan aandacht voor jezelf. Daar moet je vanaf en dat is op zichzelf al een bevrijding. En dan komen de verrassingen.

Een jengelend kind blijft jengelen, zolang het steeds ongeduldig terzijde geschoven wordt. Trek het nu eens even op schoot en: Luister! Resultaat: een vrolijke kleuter die er weer van overtuigd is dat hij de moeite van het aanhoren waard is en een moeder die blij bedenkt, dat ze weer vijf minuten van werkelijk contact met haar kind heeft gehad.

Irriteren die teenagers u soms ook zo, met hun eigenwijs gezwets? Hoe lang is het geleden dat u dacht de wereld in uw zak te hebben en dat u voor alle problemen een oplossing bij de hand had? Als u dat nog weet, herinnert u zich misschien ook nog, hoe je bij alle bravour je zo hopeloos vernederd en genomen kon voelen, als je merkte dat er om je tirades alleen maar gelachen of geschokschouderd werd.

Ga eens serieus in op hun onmogelijke en aanvechtbare beweringen, weerleg ze **desnoods, maar** *in elk geval hoor ze aan, overweeg ze! Het mes snijdt dan van twee kanten: u komt tot de ontdekking dat ze de dingen toch heus nog niet zo gek bekijken, misschien zelfs in sommige opzichten beter dan u! (Vergeet niet hun dat te bekennen!)*

Ten tweede zijn zij een volgende keer beter bereid naar u te luisteren.

In onze omgang met volwassenen kan werkelijke aandacht voor de ander ook veel veranderen. We hebben zo onze geijkte ideeën en opvattingen en iemand die er anders over denkt nemen we meestal niet serieus.

Op de Vrouwenverenigingen (en misschien is het goed als u uw man hier over uw schouders mee laat lezen, want er zijn tenslotte ook Mannenverenigingen) hebben de leden met wat buitenissige ideeën of lastige vragen het niet makkelijk. Een volgende keer doen ze er dan het zwijgen toe, of ze blijven weg. En dat is een gemis. Dan dreigt er het gevaar dat het een dode boel wordt. We kunnen elkaar bij een bespreking over een opvoedkundig onderwerp bijv., wel heel ernstig vertellen dat luisteren, goed luisteren een kunst is die we beslist moeten beoefenen, maar o, de praktijk van het leven! Luisteren is niet een min of meer geduldig afwachten tot de ander uitgesproken is. Het is niet altijd waar, dat een goed verstaander maar een half woord nodig heeft. Een goed verstaander moet er soms echt voor gaan zitten!

Linda

CANADA SAVINGS BONDS 1968

A new series of Canada Savings Bonds that will repay two and one-half times an investor's original purchase after 14 years was announced recently by the Honourable E. J. Benson, Minister of Finance.

This 24th Series of Canada Savings Bonds, which goes on sale this fall, offers purchasers an interest yield that averages 6.75 per cent when the bonds are held to maturity on November 1, 1982.

The new Canada Savings Bond issue continues the feature begun two years ago whereby investors have the option of compound interest, by which they may leave their interest coupons uncashed in order to earn extra interest. In the last two regular Series, this option allowed purchasers to double their original investment over 13-year periods.

Now, with the new Series, a purchaser can get back after 14 years $250 for every $100 invested. This is because at maturity, the purchaser who puts his interest to work in this way will get back $95.50 in regular interest coupons and $54.50 in compound interest payments, along with his $100 original investment.

Bonds of the new Series will be available on October 7th, will be dated November 1st, and may be purchased up to and including November 15th at face value without payment of accrued interest.

The regular annual interest coupons pay interest at the rate of 5.75 per cent per annum for the first year, 6.50 per cent for the second year, 6.75 per cent for each of the next three years, and 7.00 per cent in each of the last nine years.

World Relief in the Mission of the Church

by Dr. PAUL G. SCHROTENBOER

①

Six days before his death, Jesus told his disciples: "The poor you have always, but not me." He defended Mary's burial preparations against the disciples' concern for the needy and their protests that Mary wasted the ointment on Jesus. No giving of alms in Jesus' view is as important as man's attention to the death of Christ. At the same time, caring for the poor is an abiding obligation — for the poor are always there.

The poor have always been there. Centuries before Christ, the Psalm writer wrote: "Blessed is he who regardeth the poor" (Psalm 41:1). In common practice, God issues his command with a blessing: the man who gives to the poor gets the benefit. Already then it was more blessed to give than to receive.

The poor were there in the early church. True religion, James wrote (1:27), is to visit the fatherless and widows and to keep oneself unspotted from the world. Since he presumedly knew the great commission which Christ gave on taking leave of the disciples (Matthew 28:18), James' words may be considered an explication that broadens Christ's charge to make disciples of all nations and to teach them all that He commanded. Part and parcel of Christian discipling is to assist those who are without means of support, i.e., to be a father to the fatherless and a husband to the widow.

Today in North America there are few poor in the same sense and to the equal degree that there were in James' day. There are many poor, however, in terms of those who cannot provide what we consider basic needs.

Today, moreover, a distinction must be drawn not only between rich and poor persons but also between poor and rich nations. In fact the rich-poor distinction as applied to nations may soon outweigh the age-old difference between East and West. Those who stress the moral responsibility of wealthy countries to assist the needy nations, sometimes say that the gap between 'North' and 'South' is greater than that between occident and orient.

In 1962 Paul G. Hoffman, director of the United Nations Special Fund, said that about two-thirds of the human race live in countries where dire poverty and privation are the facts of daily life. In 1967 U.N. Secretary General U Thant stated: "We are not winning the war on want. The opportunity for many, if not most, individuals and nations in the world is growing wider. Inequality is increasing. Each week more and more people suffer the degradation of an economic and social injustice which is needless and they know it."

It needs no argumentation (but it can surely bear mentioning) that the greatest responsibility lies upon affluent men in prosperous nations. This points the finger at us in North America. Our responsibility to give in turn requires a knowledge on how to give. To this requirement we direct our attention in this paper.

Our concern now is not with world relief as such, i.e.: it is not simply to help the needy through some self-contained relief program. Our concern is rather to give world relief its place in the mission of the church, in the entire programmed service of the church as it carries out its rightful task. We would accordingly try to see clearly how world relief is related to the proclamation of the gospel and the establishment of churches.

It requires little argumentation that we should give. There is still that word of Christ: "The poor you have always." Today is no different from last year or last century. It, too, has its poor. Today's poor, however, thanks to the world-wide knowledge explosion, know that while half of the world remain poor, the other half are rich, in the minds of the poor, unbelievably rich. America has long become exercised about its surplus while many parts of Asia and South America suffer from perennial lack. It's their one token of affluence, the possession of a transistor radio which makes them aware of their poverty and dissatisfied with it.

Once we have settled with ourselves that we must give to the needy, we are faced with a veritable galaxy of problems on how to give. The greater the need, the more numerous the problems connected with giving. The greater the difference between the Christian giving community and the beneficiaries, the more numerous the obstacles. At no point do the questions multiply so fast as in the church's mission in relief goods to the world.

Just how true this is came home to me quite unexpectedly and vividly on a three-month trip to Asia and the South Pacific. I can best illustrate the quandary that faces the Christian church which would give to the poor in love to God by relating a series of incidents that occurred on my journey. The incidents are chosen because they highlight certain facets of the problem.

In Seoul, Korea, a crippled beggar sat at the gate to meet the churchgoers as they left for home after the Christmas eve service. The man had only stumps for legs. He maneuvered around, in a surprisingly facile way, by means of his arms, swinging himself from one spot to another. He asked for money of the churchgoers as they departed. But no one gave him any. The missionary, who was one of the last to leave, did not give either. When I inquired why the people did not offer the beggar anything and suggested that we do so, the missionary advised against it. "It may sound cruel," he said, "but if you give to beggars here, you only strengthen the corrupt system that produces them."

Behind this seemingly heartless remark there is truth. An Islam social system e.g., tends to make beggars, for in it the giving of alms is a good deed which the faithful must perform. Behind the social system in India, to use another example, is the religious belief in the sacredness of cattle. Unproductive cows, protected until they die from disease or old age, roam the streets and consume the food that people need to keep from starving.

Apart from the question whether one should not aid an individual person, there is one more important: How can one change a society with built-in causes of poverty? What role does the preaching of the gospel play in renewing society? (Although this question could be directed as well to North America society with its glaring inequalities, since our concern is with world relief, we limit the force of the observation to the indigent developing countries.)

(To be continued.)

VAN ANDERE DRUKPERSEN

NIEUWE CONTACTEN MET DE AUCA'S

Wycliffe Bible Translators berichten, dat men er in geslaagd is in contact te komen met een tweede groep Auca's in de oostelijke oerwouden van Ecuador. Twaalf leden van deze groep zijn met de Auca zendings-groep op 21 februari teruggegaan naar Tiwaeno. Het contact was het resultaat van coördinatie tussen moderne zendingstechnologie en moedige inheemse zendelingen.

Het eerste contact werd gemaakt met de hulp van een jong Aucameisje, dat uit een wilde stam was ontsnapt. Met behulp van een communicatie-systeem vanuit de lucht naar de aarde, dat door de technici van de zending ontwikkeld was, slaagde zij erin, terwijl zij over de streek gevlogen werd, die door een tot dusver onbekende stam bewoond werd, een plaats van samenkomst af te spreken met een groep inheemse zendelingen. Deze inheemse zendelingen werden geleid door Kimo, een van de moordenaars van Nate Saint, die enige jaren geleden op zo wrede wijze om het leven werd gebracht. Kimo werd later bekeerd. Hij leidde daar in het oerwoud een evangelie-bediening onder een zo goed als vergeten groep mensen. De zending hoopt binnenkort in contact te komen met nog andere, tot dusver onbereikte stammen.

—De Kruisbanier

★

UIT EEN BRIEF VAN DS. WURMBRAND

"We hebben bericht gekregen uit de Oekraïne, dat broeder Grigorios in de gevangenis is doodgemarteld. Een ander is onder het slaan bezweken. Christenen die helemaal niet ziek zijn, worden onder dwang in een ziekenhuis opgenomen en aan allerlei pijnlijke behandelingen blootgesteld.

In Roemenië is de hele Pinkstergemeente van Sebes Alba gearresteerd omdat er een reveil was ontstaan. Maar de Sowjetkranten zeggen zelf dat de gearresteerde christenen hun broeders, die nog vrij zijn, bemoedigende brieven schrijven, die via sympathiserende bewakers uit de gevangenis worden gesmokkeld. Het verzet van de christenen neemt toe. Zij nemen er steeds minder genoegen mee dat stroomannen van de communisten hun als predikant worden opgedrongen. De predikant Covaci, een marionet van de communisten, is er door de christenen in de Baptistenkerk van Boekarest gewoon uitgezet.

Er valt momenteel een zekere aarzeling op te merken onder de communisten van lagere rang. Een christen gaf een tractaatje aan een politieagent. Deze kweet zich van zijn plicht door te zeggen: "het is verboden ook dit te doen". Maar daarop stak hij het tractaat in zijn zak. Onlangs zijn 200 bijbels en 600 Nieuwe Testamenten het rode kamp binnengekomen. We bereiken nu nóg een communistisch land met onze radio-uitzendingen.

De Europese Christelijke Zending reikt thans veel verder dan Europa. "De Ondergrondse Kerk" wordt nu ook in India gelezen (er zijn er pas 2000 heen gestuurd). Het wordt ook verspreid in Afrika en Australië."

—"Getrouw

RUIM EEN MILJOEN LUTHERANEN IN SIBERIE

In Siberië moeten nog ruim een miljoen voormalige Duitse kolonisten van Lutherse belijdenis leven. Volgens een publikatie van het Rusland-instituut te München zijn zij in de omgeving van Omsk, Nowosibirsk en Alma Ata begonnen hun kerkelijk leven opnieuw te organiseren.

Zij zijn geheel verstoken van predikanten. Hun kerkelijk leven speelt zich af in woningen. Kleine groepen houden elke avond bidstonden. Ook op zondag komt men in de huizen samen, om de Bijbel te lezen, te zingen en te bidden. Soms worden ook samenkomsten in de open lucht gehouden.

De doden worden begraven volgens kerkelijk gebruik, waarbij de ouderen, die zich de Lutherse liturgie nog herinneren, de leiding hebben.

—De Kruisbanier

Beginsel en Belang

Ruim twee jaar geleden gaf de regering van Ontario aan rechter Ivan C. Rand opdracht een onderzoek in te stellen naar de arbeidsverhoudingen in de provincie en om met voorstellen te komen voor een betere arbeidswetgeving. Directe aanleiding hiertoe waren de onlusten die destijds plaatsvonden in Peterborough tijdens de z.g. Tilco staking. Honderden organisaties en personen maakten van de gelegenheid gebruik om hun ideeën en wensen aan de Rand Commission kenbaar te maken. De CJL Foundation, in samenwerking met de CLAC, diende eveneens een missive in waarin positieve voorstellen omtrent de toekomstige arbeidsverhoudingen vervat waren.

Op 5 september j.l. werden de resultaten van Mr. Rand's onderzoek, zowel als zijn voorstellen gepubliceerd. Hoewel een aantal aanbevelingen onze instemming verdienen — zoals het wettelijk aansprakelijk stellen van unions, een drastische beperking van picketing, het garanderen van arbeidsstatus voor stakers, etc. — is het rapport als geheel teleurstellend.

Mr. Rand pleit voor een evenwichtspolitiek t.o.v. de z.g. machtsblokken die het industriële beeld beheersen, n.l. de ondernemingen en de vakbonden. Zijn aanbevelingen zijn erop gericht de machtsbalans tussen deze twee zoveel mogelijk in evenwicht te houden. Een verstoring van deze balans ziet Mr. Rand als een ernstige bedreiging voor een ordelijke samenleving. Mr. Rand gaat er als het ware van uit dat deze twee grootheden in industrie en economie gewikkeld zijn in een onvermijdelijke belangenstrijd, en omdat een totale overwinning van één dezer machten nu eenmaal schadelijk is voor het algemeen belang is het zaak te voorkomen dat noch de onderneming, noch de vakbond voldoende macht ontvangt om de strijd tot een beslissende overwinning te brengen.

Het behoeft geen betoog dat Rand's recommendaties vrucht zijn van zijn visie op de structuur der samenleving. Rand's uitgangspunt, n.l. de onvermijdelijkheid der belangenstrijd, vormt het aanvechtbare punt in zijn betoog. Een uitgangspunt dat niet van Marxistische smetten vrij is. Naast een herhaaldelijk beroep op het gezond verstand en een redelijke aanpak van de problemen, al zijn nadruk op de machtspositie en een mogelijke beteugeling van machtsmisbruik, zonder in te gaan op de rechtspositie van zowel de onderneming, de vakbeweging en de enkeling. Het klakkeloos aanvaarden van de belangenstrijd staat diametraal tegenover de bijbelse opdracht elkaar lief te hebben en dit te tonen in onze liefde tot God en ons respect voor zijn scheppingsstructuur. Dit essentiële element ontbreekt ten enenmale in het rapport.

Mr. Rand's aanvaarding van het valse dilemma der belangenstrijd tussen twee zogenaamd onverzoenlijke en homogene machtsgroepen komt duidelijk aan het licht in zijn stilzwijgend voorbijgaan aan hen die vanuit de christelijke geloofsovertuiging pleiten voor vrijheid van vereniging. Deze stilzwijgendheid spreekt boekdelen. Dat God's Woord een scheiding der geesten teweeg brengt die dwars door de veronderstelde machtsblokken van "labour and management" heensnijdt komt eenvoudig niet in hem op. Dat in de kring der vakbeweging, zowel als binnen de onderneming mensen gehoor geven aan de goddelijke oproep om de humanistische belangenstrijd idee te doorbreken en te streven naar een harmonische samenleving is hem kennelijk onbekend. Dat binnen de ondernemingsstructuur, aandeelhouders, leiding, werknemers en overheid ieder een van God gegeven plaats inneemt en van Hem een specifiek eigen taak heeft ontvangen is in Mr. Rand's denken onverklaarbaar.

Mr. and maakt een aantal observaties die getuigen van een scherpe geest. Zij worden echter gemaakt binnen het raam van een humanistische levens- en wereldbeschouwing, waarin de mens centraal staat en waarin voor God's schepping en verlossing geen plaats is. En daarom bieden zijn incidentele aanbevelingen, hoe goed ook, geen blijvende oplossing voor de sociale en economische chaos. Het is in wezen niet meer dan het oppoetsen van een wormstekige vrucht.

De chaos kan alleen dan worden opgeheven wanneer de mens niet gedwongen wordt een kunstmatige keuze te doen tussen bedrijf en vakbond, doch in vrijheid en naar geweten zich kan verenigen in werkgevers- en werknemersorganisaties die streven naar een maatschappelijke orde waarin God en zijn scheppingsorde worden erkend en geëerd.

Een onvermijdelijke belangenstrijd is een fictie.

Een onvermijdelijke beginselstrijd is een feit.

Mr. Rand's rapport is daar een duidelijk voorbeeld van.

Of de regering van Ontario de Rand recommendaties zal verwerken in een vernieuwde arbeidswetgeving dient te worden afgewacht. Als Christenen echter zullen we bereid moeten zijn voor de totale inzet van ons christelijk beginsel. Het is om die reden dat we u oproepen mee te werken, mee te denken en u mee te bezinnen op de taak die ons wacht. Opdat de schaduwen van morgen niet overgaan in een nacht zonder dageraad. Opdat een volk dat in duisternis wandelt het Licht mag zien.

E. Vanderkloet,
C.J.L. Foudation,
Box 151,
Rexdale, Ontario.

KERKDIENSTEN

Radio Nederland Wereldomroep

uitgezonden in de 19 en 25 meterband (15.425 kC en 11.730 kC)

UITZENDTIJD:

- **5.30 Atlantic Daylight Saving Time**
- **4.30 Eastern Daylight Saving Time**
- **3.30 Central Daylight Saving Time**
- **2.30 Mountain Daylight Saving Time**
- **1.30 Pacific Daylight Saving Time.**

WIJ VERZOEKEN U DEZE KOLOM UIT TE KNIPPEN EN BIJ UW RADIO TE LEGGEN

6 oktober:	Gereformeerde kerkdienst in Nijmegen. Voorganger: Dr. J. van der Linden.
20 oktober:	Hervormde kerkdienst in Veenendaal. Voorganger: Dr. C. Graafland.
3 november:	Gereformeerde kerkdienst (Vrijgemaakt) Schilwolde. Voorganger: Ds. R. te Velde.
17 november:	Hervormde kerkdienst in Drachten. Voorganger: Ds. S. de Jong.
1 december:	Gereformeerde kerkdienst in Den Bosch. Voorganger: Ds. M. van der Sijs.
15 december:	Hervormde kerkdienst in Leidschendam. Voorganger: Dr. F. O. van Gennep.
29 december:	Evangelisch Lutherse kerkdienst in Amstelveen. Voorganger: Ds. W. Bleij.
12 januari:	Doopsgezinde kerkdienst in Deventer. Voorganger: Ds. E. Borren.
26 januari:	Hervormde kerkdienst in De Bilt. Voorganger Ds. K. Ooms.
9 februari:	Gereformeerde kerkdienst in Zutphen. Voorganger: Ds. P. Popma.
23 februari:	Hervormde kerkdienst in Haarlem. Voorganger: Ds. E. Sneller.
9 maart:	Remonstrantse kerkdienst.

Een programmaschema over de dagelijkse uitzendingen via Bonaire (31 meterband) of een brochure over het installeren van een buitenantenne worden op aanvraag gratis beschikbaar gesteld door: RADIO NEDERLAND, P.O. BOX 222, THORNHILL, ONT.

CALVIN COLLEGE OPENS SCHOOL YEAR WITH RECORD ATTENDANCE

Monday, September 9, Calvin College began its academic year 1968-69 with the largest enrollment in its history. Dr. Melvin Berghuis, Vice-President for Student Affairs indicated that the freshman class enrollment totals 1045, which is an increase of four over previous years accounts for The increase in returning students over previous year's accounts for an increase in total enrollment of over 200 students as of one year ago. The total enrollment stands at 3521 students, with another 20 or 30 late registrations anticipated. The total enrollment in September, 1967, including later registrations, totaled 3330. The increase in enrollment accounts for a 6% growth in the student population.

The breakdown of classes this year in addition to the 1045 freshmen, includes 928 sophomores, 791 juniors, 706 seniors, 20 post graduates, and 31 special students. The student body is composed of 1869 men and 1652 women. Of the students, 1225 out-of-town residents in the freshman sophomore, and a few of the junior class, live in ten residence halls on the new Knollcrest Campus.

Vice-President and Dean of the Faculty, Dr. John Vanden Berg, lists 28 new staff members, bringing the total full time and part time staff members to approximately 200. Dr. Vanden Berg also indicated that 70% of all classes are now held on the Knollcrest Campus.

At the Convocation Services held Monday morning, Dr. William Spoelhof, President of Calvin College, addressed the student body on the topic, "Christian Power". Calvin College begins its 93rd year as the college of the Christian Reformed Church.

BUY FROM THE PEOLE WHO ADVERTISE IN THIS PAPER

THE STRUGGLES OF A DUTCH IMMIGRANT

by TED REITSMA

(IV)

LIFE ON THE HOMESTEAD

The next days, accompanied by a neighbour, Mr. Simon Tiemstra, we looked at land available for homesteading. At that time the government of Alberta had set aside large areas of land throughout the province and made it available to settlers on the condition that they would live on it, pay a very minimum sum and break a few acres every year.

After searching one day, we decided to buy two quarters, 2 miles south of the church. One with a small barn, a log shack, a well and an acre of broken land was selling at $40.00 and the other had not been touched.

After drawing lots, the first parcel fell on to me and the other to my partner. I agreed to help Lubbe build his house and the following day we headed for Westlock, to the land title office to file the land we had chosen. Westlock was only thirty miles away and we were planning to return by stage coach in time to meet the congregation at church next Sunday. Which we did. Among the twenty-three families in the settlement there were 7 or 8 bachelors like us.

Without any more delay, we began planning. We bought lumber, a cookstove and a heater along with most necessary things needed in a household.

It took the whole week to fix the log shack to make it habitable. It was agreed that I would do the cooking, while Lubbe would look after the fuel and water supply one week and I the next. This worked out very well. I had a lot to learn in the culinary art and after a few mishaps, the food improved considerably and we managed to survive. One day I made pancakes for the first time in my life. As I had seen my mother placing the dough in the pan, shaking it and flipping the pancakes over, I tried the same technique with the result that the pancake went up, but never came down. It stuck to the ceiling and was still there later when Lubbe came in.

One day when I had gone for supplies, Lubbe tried his hand at cooking rice. When I came back, he had every pot and pan filled with the stuff and never knew that rice expands in boiling.

On New Year's Day we invited all the bachelors in the settlement to a party. There were eight of us. We celebrated until midnight, eating, joking, singing and shooting fire-arms into the air.

Looking on those days of half a century ago, I realize that I am the only one remaining and I take it as a warning that my time is very short and that I should make the most of it.

The winter passed very quickly. We were happy and busy. We spent most of it building Lubbe's home and did not suffer from the cold weather which at times dropped to 40 and 50 below zero.

Our shack was fairly comfortable, the wind did not penetrate, but there was ice in the wash basin and the tea kettle was frozen solid every morning. With the coming of spring, our resources were getting low and we decided to go back to work in Granum and save our earnings to make improvements on the homesteads.

We had no trouble finding work. The farmers were doing well, taking everything into consideration, the crop was fair and the war had brought a shortage of manpower. Wages averaged $5.00 per day with board and room. In 1917 that was good money, but our luck did not last too long as we were dismissed for refusing to work on the Lord's Day.

We finished the season with another crew, went back north to fulfil the residence qualifications of the Homestead Act and spent the winter there.

The same cycle happened the following year. South in the spring for summer work, and north in the winter to the homestead.

In the fall of 1918, however, Lubbe decided to remain in Edmonton where there was plenty of work for any one.

(To be continued.)

A church picnic! Land is cleared in 1919 for building a church.

What others wrote:

The secret of great strength

by Harvie M. Conn

Dear friends in Christ,

What is the secret of Korea's great strength? How do we explain a Presbyterian Church that grew from 1765 churches in 1966 to 1971 in 1968, that added a total constituency of roughly 40,000 people in those two years?

I found part of the answer to that question in a shoe repair store several weeks ago. My son, David, and I had gone into a downtown shopping area to find a place where I could get my briefcase repaired. The handle had broken off. A friendly saleswoman had led me to this small repair shop.

The shop was not large, a rather typical 4' x 8' room, cluttered with tools, shoes and handbags. Two young men worked on shoes, while an older man sat in the corner. It was he who greeted me. I explained the purpose of my visit in Korean and he asked me to sit down.

"You're a missionary, aren't you?" he asked with a very quiet smile.

"How do you know?"

"Oh, usually only missionaries speak our language."

He looked at me with the faintest of twinkles in his eyes and asked me, "Let me ask you a question."

"Please do."

"Why are there so many different churches in Korea? How can you Christians expect people to believe if you can't agree together?" When he asked this question, the workers in the room laughed a little. He smiled widely.

As I started to answer the question, he smiled more broadly. The smile became broader as the answer became longer. Several of his comments to my remarks were making me suspicious he also might be a Christian. Finally I asked him.

"Are you also a believer in Jesus?"

They all laughed in the shop. And the owner began to tell me his story.

"My home is on the eastern shore of North Korea. I have to be a believer. God sent Moses to rescue me from the north!" He laughed again. Then he explained.

"My father was an elder in a Presbyterian Church. Faithful always to the Lord, he taught me to be faithful also. I grew up from my mother's womb believing in Jesus."

"My father would spend one day a week visiting near-by villages, going from door to door, and urging people to believe in Jesus. He would sing hymns on street corners, conduct meetings in private homes, anything he could do to proclaim Jesus. When I was old enough, he took me with him. Often he would say to me, 'Fire from one heart strikes sparks in other hearts.'"

"I was ordained an elder in the Presbyterian Church and sought to serve Christ faithfully. Then my life was changed by the Lord when the communist armies were preparing to sweep into my village during the war."

"We had no pastor in our church, and I was the only elder. I had to preach every Sunday and lead the daybreak prayer meeting. As the red armies approached, I urged our people to pray more faithfully. Prayer was our only hope."

"Often an American missionary, Ok Ho Yul (Rev. Harold Voelkel of the United Presbyterian Church), would visit our congregation and preach. I began to pray that missionary Ok Ho Yul would come to rescue us."

"Then God answered our prayers. He came one day in a jeep. The armies were very near. I begged him to save our people and take the Christians out before the communists arrived. He knew what would happen but how could he help? There were so many and no way to take them away."

"I knew he couldn't. And I knew how badly he must have felt, leaving his friends. So I merely said, 'Please preach for us one last time. One time before we meet at Jesus' throne.' He spoke very briefly to our church, and I urged the people to pray as they had never prayed before."

"There was nothing more he could do. The army was pressed very hard. They had not time for us. There would be thousands of refugees like us. I told him not to worry. We were in God's hands. And in that place there is always safety."

"When he left, I urged all the Christians in the area to gather for prayer. Not just our church. But all the churches in the area. In prayer would be our strength to meet our trials. In prayer was our only hope."

"That night we gathered. I was ashamed how few came. I had expected to see everyone at prayer. But there were just a few. And most of the other churches were not even meeting for prayer."

"I remember someone praying, 'Lord, send us a Moses to deliver us out of bondage.' And at that moment, the door of the church opened. The Korean assistant of Dr. Ok Ho Yul entered, heard the prayer, and shouted, 'Moses has come.' He pointed to Dr. Ok Ho Yul."

"It was surely God's grace. He had secured army transportation to get us out of the town. How I do not know. But it was surely God's grace."

"But there were so few ready to go. So few had come to pray. How could we gather them together at this late hour?"

"Rev. Ok Ho Yul, let us wait a little longer. More will come, I know. We can sent out young men to gather the people."

"We waited another hour. And then another. And then another. More came. But not all. And finally we could wait no longer. We had to go."

"I have never forgotten that night. It taught me many things. We waste so much time on useless things. If only more had come to pray! God condemned us for our shameful act. And many could not come, though we waited so long. We cannot waste time."

We talked longer. It takes a while to get a new handle on a briefcase. The elder's life unfolded before me.

With thousands of others, he had moved to the south, to Pusan, then to an off-shore island, peopled by thousands of other refugees. With the end of the war, he had returned to Seoul. Finally he had found his way to the shoe store where we now talked.

During the years since 1953, he had lost nothing of his enthusiasm for the gospel. I saw a large pile of tracts in the corner of the shop, likely destined for customers. There was a Christian gaity in the 4' x 8' room that far outshone the single naked lightbulb overhead. He talked of a new project. If he could get the women students of Ehwa University (a Methodist institution) to donate 100 won each month to missions, just think how many new churches could be started! Dreams still tell us a great deal about people, don't they?

An hour had passed. And I could have stayed another to listen. But it was time to go. He handed me the bag. He refused to take any money for it. Instead he said,

"There are two kinds of missionaries in Korea. One loves God's word, another doesn't. I know which kind you are. I take no money. Instead, you may pay me another way. Preach the gospel, evangelize, tell of Jesus' coming to our poor sinners of Korea. That is all the fee I ask."

Now I smiled. "I promise to pay the fee." He laughed too.

"And don't waste time! God will judge us for lost time. Don't waste time."

"For unto everyone that hath shall be given, and he shall have abundance; but from him that hath not shall be taken away even that which he hath" (Matthew 25:29).

("Reformed Herald".)

A Christian by Conviction Through the Bible

The campaign of violence and terror whipped up by the Cuban guerilla leader, Che Guevara, in Bolivia during 1967 has had an unexpected effect. Far from lashing the man in the street into a fury against the Government, it roused in him a yearning for peace, with the result that there is a greater cry than ever before for the Scriptures. Typical is a simple young soldier on active service who wrote his pastor:

"Please send me a New Testament. Here in the loneliness of the jungle, surrounded by dangers, I need the book that assures me that nothing can separate me from the love of God in Christ Jesus our Lord."

It is not surprising that Scripture distribution in Bolivia has shown a market increase. The new Spanish Bible in the language of the man of the street has been warmly welcomed by everyone.

One Roman Catholic after receiving a copy of the new Spanish Bible wrote:

"Through reading and studying the Bible my eyes have been opened to what it really means to be a Christian — a Christian by conviction and not simply because of tradition."

(Newsletter Can. Bible Society.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Closing date is Friday before date of issue, but inserting of Class. Ads received on Monday before 10 a.m. will be attempted.

With gratitude to the Creator of all life we are happy to announce the birth of our first child, a son

RICHARD KEVIN

Richard & Helena Van der Wal.

Proud grandparents:
Mr. & Mrs. T. Van der Wal
and Mr. & Mrs. W. Pot.

September 6, 1968.
Brampton, Ont.

With gratitude to God and great joy we announce the birth of a son

WALTER ANDY

September 9, 1968.

John and Audrey Koning
(nee Vander Meulen).

R.R. 3, Carrying Place, Ont.

Gratefully to the Lord, we are happy to announce the birth of our first child, a son,

GREGORY DAVID

September 19, 1968.

Jake and Margaret Vriend,
nee VanLenthe.

58 Brentwood Drive,
Stoney Creek, Ont.

ANNIE QUARTEL
and
HARRY KERKHOF

are very happy to announce with the joyful consents of both their parents their forthcoming marriage.

The wedding will take place on October 4, 1968 at 7 p.m. in the Rehoboth Church, Burnhamthorpe Road, Toronto by the bride's brother Rev. J. A. Quartel from Listowel, Ont.

Reception at the Church after the wedding.

Mr. B. D. Vermeulen of Burlington, Ontario is pleased to announce the forthcoming marriage of his daughter

INGRID ELISE IRENE
to
Mr. BEREND GERRIT BARTELS

son of Mr. and Mrs. W. Bartels of R.R. I, Ancaster, Ontario.

The marriage will take place, the Lord willing, Friday the fourth day of October, nineteen hundred and sixty-eight, at 7.45 in the evening.

Ebenezer Canadian Reformed Church, 607 Dynes Road, Burlington, Ontario.

Rev. G. VanDooren officiating.

Gevraagd, wegens huwelijk, tegen Nov. a.s.

INW. ZELFST. HULP

bij bejaard echtpaar, w.v. de vrouw invalide is. Bij voorkeur Holl. en Eng. sprekend. Indien gewenst veel vrije tijd, goed loon en gebruik van auto. Oudmans, Box 550, Taber, Z. Alberta.

1928 September 20 1968

We are grateful to the Lord for the 40th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

BERNARDUS J. J. TANGELDER
and
ALIE TANGELDER,
nee FERNHOUT

Their grateful children:
Bernardus and Doreen Tangelder,
Johan and Helen Tangelder, Vernon, B.C.
Ronald and Gonny Morris, Oshawa, Ont.
Wayne and Enid Cook, Oshawa, Ont.
Garry and Ann Ormiston, Oshawa, Ont.
and 11 grandchildren.

182 Park Road S., Oshawa, Ont.
Ps. 17:8.

Suddenly the Lord took unto Himself, on September 13, 1968 our beloved son, brother, and uncle

JAN BEREND (JOHN) OLTHOF,

at the age of 22.

Job 1:21.

Mr. & Mrs. H. Olthof, Orillia, Ont.
Gerrit and Tina Olthof, Courtice, Ont.
Lucas Olthof, Orillia, Ont.
Rika and Cor Moesker, Atherley, Ont.
7 nieces and nephews.

The funeral service was held on September 23, in the Christian Reformed Church, Orillia, Ont.

De Vrouwenvereniging "Monica" te Orillia betuigt haar hartgrondige deelneming aan de familie H. Olthof met het overlijden van hun zoon en broer

JAN BEREND,

die zo plotseling tot zijn Heer en Heiland geroepen werd.

Het Bestuur.

Op 17 september 1968 nam de Here in heerlijkheid tot Zich, na geduldig gedragen lijden, onze lieve man, vader, groot- en overgrootvader

SIJBRAND KUIPER,

op de leeftijd van 74 jaar.

Edmonton, Alberta:
G. Kuiper—Zwier.
M. Overweel—Kuiper.
M. A. Overweel.
A. Overweel.
J. Overweel—Olthuis.
Maria Louise.
Grace Overweel.

De rouwdienst heeft plaats gevonden in de Third Chr. Ref. Church, 's namiddags om 2.15 uur, waarin Ds. F. Guillaume is voorgegaan.

De teraardebestelling vond plaats in West Lawn Memorial Park, vrijdag 20 sept.

10735 - 54 St.,
Edmonton, Alberta.

For sale:

35,000 CAGE-LAYER OPERATION

44,000 square ft. under roof — Mill — Growing barns — 17 miles from city. Egg-wholesale. Eric Schmitz, R.R. 5, Edmonton, Alta.

ONE BEDROOM APARTMENT

Mountain location, near church & shopping areas. Phone 383-8221 Hamilton.

Alleenstaande oudere dame zoekt een

WERKKRING

liefst in de buurt van Hamilton of Toronto. Brieven aan: Mej. B. J. de Moor, 6 Peel Ave., Brampton, Ont.

TEACHERS WANTED

"Red Deer Christian School"
The Red Deer Christian School Society requires

2 (TWO) TEACHERS

for its school which will be opened Sept. 1968. Please sent applications to the President Mr. G. Ouwens, 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

Due to disappointment, the Calvin Memorial Christian School of St. Catharines urgently needs a

TEACHER FOR GRADE 5

Please send complete information in first letter to Mr. J. Stronks, Principal, 300 Scott Street, St. Catharines, Ont.

The Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in urgent need of

A TEACHER

for grade 1. Ideal teaching conditions in a beautiful area. Please contact Mr. H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

Verdien een boek door het aanbrengen van een abonnee op ons blad.

NEDERLAND

Comitee voor beroepingswerk in Geref. Kerken

Door de gereformeerde kerken in Nederland wordt op het ogenblik rond 350.000 gulden per jaar uitgegeven voor het beroepingswerk. Het aantal vakante predikantsplaatsen is opgelopen tot ruim tweehonderd en dit betekent, dat er iedere zondag minstens honderd beroepingscommissies door Nederland reizen om predikanten te beluisteren, die ze zouden willen beroepen. Becijferd is dat de reiskosten per commissie rond zestig gulden bedragen, zodat men bij een aantal van honderd reizende commissies op 6000 gulden per zondag of 300.000 gulden per jaar komt. Daarbij moet men per vakante gemeente nog op zo'n vijf gulden telefoonkosten per week rekenen — in totaal f 50.000 per jaar. Talloos zijn de vergeefse reizen, omdat de bezochte predikant niet van standplaats wil veranderen of omdat hij een ander beroep aanneemt.

Tot deze konklusie kwam het informele "Landelijk Comité Beroepingswerk", waarvan de heer F. Kruithof, bureau-secretaris van de Theologische Hogeschool te Kampen voorzitter is. Reeds enige tijd tracht dit comité vakante gemeenten met informaties van dienst te zijn, zodat deze minder vergeefse moeite behoeven te doen.

De theologische kandidaten geven aan dit comité via vragenlijsten inlichtingen over hun voorkeuren, zodat zij in kontakt komen met daarbij "passende" vakante gemeenten. Soortgelijke informaties is men bezig te verzamelen over alle dienstdoende predikanten.

In het comité hebben enige predikanten zitting, alsmede vertegenwoordigers van grote gemeenten en van de kleinere (kandidaats-) gemeenten. Streeksgewijs houdt men af en toe besprekingen met afgevaardigden van vakante gemeenten om gegevens uit te wisselen en mogelijkheden voor vervulling van vakatures te bespreken. Door dit "voorwerk" kon reeds in een groot aantal gevallen het eigenlijke beroepingswerk veel doelmatiger verlopen, vooral omdat men geen vergeefse reizen meer behoefde te maken.

Uit een kleine enquete die het comité in Overijssel heeft gehouden, bleek dat 90 procent van de predikanten, die antwoordden, van mening waren, dat het beroepingswerk volgens de oude methode niet goed meer functioneert en dat maatregelen wenselijk zijn. Naast het beroepen wilde 27 procent ook de mogelijkheid van solliciteren door predikanten invoeren, terwijl 13 procent het beroepingswerk uitsluitend via sollicitaties wilde laten verlopen. Een grote meerderheid, namelijk 73 procent verklaarde zich, zij het in enige gevallen met wat reserve, bereid om mee te werken aan het bemiddelingswerk van het comité; 11 procent weigerde die medewerking en 16 procent had er nog geen mening over.

Een commissie is door het comité ingesteld om voor de volgende generale synode van de gereformeerde kerken een stuk samen te stellen over de problematiek van het beroepingswerk. Dit vraagstuk kwam overigens reeds herhaaldelijk aan de orde op de synode. Tot nog toe bleken voorstellen tot wijziging van het bestaande stelsel niet aanvaardbaar, omdat de plannen niet in overeenstemming waren met het beginsel van de zelfstandigheid van de plaatselijke kerken en de presbyteriale kerkregering.

Successful Pig-liver Operation

Beaming, healthy-looking Mrs. Lena Peters, reportedly the first patient in South Africa whose life has been saved by a pig's liver, has recovered so well from her historic operation that she can do light housework and walk short distances.

"My recovery is a miracle," she said thankfully. "I was at the point of death before the operation in May, and I'd been in a coma for seven days."

The pig-liver operation was her seventh since the start of her liver ailment about eight years ago. A pig's liver outside her body was connected by tubes to her own liver, and for four hours her blood flowed through the "borrowed" liver in order to rest her own.

The operation was recorded on television, was performed in Johannesburg's General Hospital by Witwatersrand University surgeons.

About 100 South Africans, mainly people from Cape Town, now carry metal discs round their wrist or neck advertising their willingness to donate organs should they be killed in an accident, according to the South African Medic-Alert Foundation.

(African Express)

HE RIDES TO WALK. Partially paralyzed by a stroke, Alexander Leishman sits on Nancy, a specially trained horse, while saddle is adjusted. He is one of four patients who ride at a farm just north of Toronto. It is part of an unusual treatment by the doctors of St. Michael's Hospital to get the legs working again.

Medical Advise

MUMPS - WHO SHOULD BE VACCINATED?

by Dr. J. Van Belle

We all know about mumps. We have had it, seen it, or at least heard about it. Most likely, we are all familiar with the large swelling that appears under one or both ears. It is a viral infection. Children usually have a very mild disease. As a matter of fact, many adults who claim that they did not have the disease when young, in reality probably did have it. But the infection had been so mild that they did not even know about it. In adults the disease is more severe. In adolescents and grown-up men there is always the possibility of becoming sterile after contracting mumps. Perhaps this possibility has been overemphasized, the incidence of this happening is very low. Inflammation of the testicles, orchitis, does occur quite often and is very painful. Most men, however, do recover (without sterility) from this painful complication. In women there is a similar possibility of infection of the ovaries complicating an attack of mumps. Sterility has never been reported in women, however.

Early this year 'Mumpsvax' was licensed by the Food and Drug Administration — a vaccine against mumps. It has been tested on more than 6,000 people and seems to be safe for general use. It is still unknown how long the immunity, obtained from the vaccine, will last. It is known that it protects extremely well for one year and probably two. Now you must realize that a real attack of mumps confers life-long immunity. From what I said before you can see that it is not a very good idea to immunize all children routinely. They would be protected for a few years and then be exposed to the risk of catching mumps when they grow older. And remember, for adolescents and grown-ups the disease carries the risk of more severe complications. Right now the American Academy of Pediatrics would limit vaccine candidates to boys and men of about 12 years and older. You should keep this in mind if your boys are going away to a summer camp where there may be a high risk of exposure. Men, and perhaps I should mention women as well (although there is no sterility, the course of the disease is painful and complications can occur in her case as well), who may be exposed to mumps in their homes should consider vaccination.

As a precaution, people who are sick in any way, women who are pregnant, are not given the vaccine. There is only one injection. The vaccine becomes effective in about a month time — not before. This implies that people who have been exposed to mumps already cannot be protected. The incubation time for mumps is only 18 days.

Blattanex of het volk der duizendpoten

Tot dusver kende men het verschijnsel "volksverhuizing" in het rijk der duizendpoten slechts uit oude kronieken. Voor het eerst in onze tijd kan men het aan den lijve ervaren: in de tuinstad van Brühl in de buurt van Keulen. Daar is sprake van een ware invasie van duizendpoten. Het zoölogisch instituut van de universiteit identificeerde het insekt. Het is schzophyllum sabulosum. Het heeft een gemiddelde lengte van vier centimeter en een donkerbruine kleur.

Het volk van duizendpoten, dat Brühl belegert, is afkomstig uit een jong bos in de buurt van het stadje. Dit bos bevindt zich op het terrein van een uitgeputte bruinkoolgroeve. De duizendpoten verlieten het bij het aanbreken van de zomer en drongen met duizenden tegelijk de huizen van Brühl binnen. Een kleine kier was al genoeg en het hele huis was vol. Zij geven blijk van een grote voorkeur voor vestiging in kasten. De bewoners van Brühl waren volstrekt machteloos.

Een eindje verderop, eveneens vlakbij Keulen, ligt echter het stadje Leverkusen. Daar zijn de verffabrieken van Bayer gevestigd. Deze stuurden een aantal wetenschappelijke medewerkers naar Brühl, gewapend met het nieuwe verdelgingsmiddel Blattanex. Hun bemoeienissen werden met succes bekroond. Zij trokken een insekten-dodende cirkel om elk belegerd huis. De duizendpoten bleven weg, of gingen op hun rug liggen, poten omhoog, en stierven. De huisvrouwen konden eindelijk hun bergjes bijeenvegen.

Het preparaat Blattanex behoort tot de tamelijk jonge groep van insecticide carbamaten. Voor men het tot het beste verdelgingsmiddel koos, werden 70.000 andere chemische verbindingen onderzocht. Blattanex wordt gekenmerkt door zijn geringe toxiteit voor mensen, waar echter een uiterst geconcentreerde en langdurige verdelgingskracht voor insekten tegenover staat. Het is in staat om zo goed als alle insekten de wereld uit te helpen, van vlieg en spn, tot kever en duizendpoot. Het is vooral zeer effektief bij de bestrijding van insektensoorten, die als overbrengers van levensgevaarlijke ziekten dienst doen. In Duitsland heeft men Blattanex met groot succes in ziekenhuizen toegepast. In Zuid-Amerika heeft Blattanex voorlopig een einde gemaakt aan het verschijnsel roofwandluis. Dit lieve, zij het hinderlijke beestje, wijde door middel van zijn beet nogal eens de niet zelden dodelijke chagasziekte overbrengen.

In Duitsland is nog nooit eerder een duizendpotenplaag voorgekomen. Ook is dit de eerste stoornis in de huishouding van de natuur in het opnieuw beboste bruinkoolgebied rondom Keulen. Dit gebied met zijn oppervlakte van 7000 hectare is overigens een zeer indrukwekkende en succesvolle proef van een "landschap uit het laboratorium". De uitgeputte bruinkoolgroeven werden veranderd in kleine meren waar nu al weer bos omheen staat. De vissen, vogels en ook het wild hebben het "nieuwe landschap" al weer in bezit genomen. Aldus ontstond er een landschap, dat voor de wetenschap zeer belangwekkend is, maar tevens een ideaal recreatiegebied heeft opgeleverd. Kampeerterreinen, herbergen, stille wandelpaadjes en zwembaden zorgen er voor, dat de mensen zich in het gebied thuis kunnen voelen. Dat ook het volk der duizendpoten een grote voorkeur voor dit gebied bezit, is duidelijk gebleken. Waarom dit zo is, blijft echter nog steeds een raadsel.

Franz K.